

NIEUWE AVONTUREN

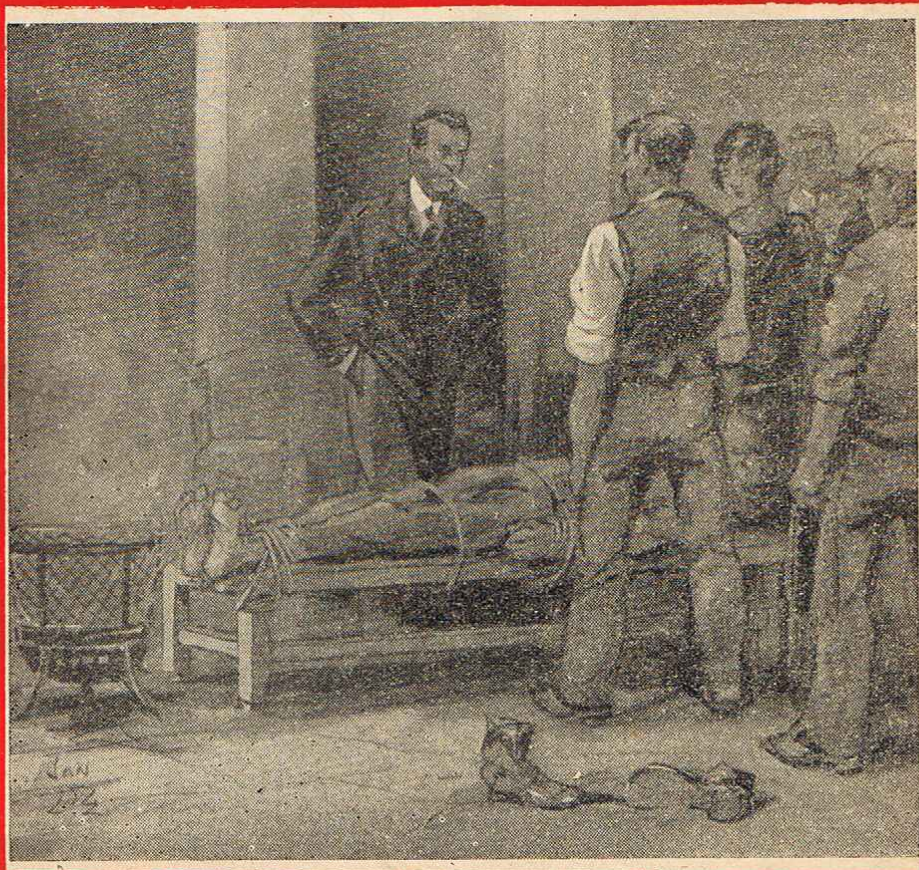
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMEN VAN LONDEN

N° 2405

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3. Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Geheimen van Londen

HOOFDSTUK I

HET PROCES MUSTARD

Wel zelden heeft een proces te Londen zoveel opzien gebaard als dat tegen « Mustard, cum suis », en al betrof het slechts een smokkelzaak, toch overtrof het in belangrijkheid en spanning verreweg de meeste moordprocessen, die in de loop der laatste jaren door de Londense rechters werden behandeld.

De regering maakte destijds juist een ernstige crisis door en men sprak zelfs van een algehele vernieuwing van het kabinet, maar zelfs deze aangelegenheid

bleek in de belangstelling van het publiek tijdelijk slechts de tweede plaats in te nemen misschien zelfs wel de derde, want in samenhang met het grote proces tegen Mustard was er nog een aanhangig gemaakt tegen een zekere Hawkins, die aan het hoofd had gestaan van een gevaarlijke bende, in het East End van Londen, bekend onder de naam « De Rode Ster ».

Sedert onheuglijke tijden is er in Engeland gesmokkeld, nu eens drank, dan

weer tabak, ten laatste bedwelmende middelen van allerlei aard, maar het grote bedrag, dat op één enkele keer, en door slechts enkele mannen bij die gedenkwaardige gelegenheid door een motorboot aan drank, cocaïne, en morfine, werd binnengesmokkeld, op nauwelijks dertig mijlen ten noorden van Londen, overtrof verreweg alles wat men tot dusverre op dat gebied had mee gemaakt.

De smokkelaars, zeven in getal, met de bewuste Mustard aan het hoofd, waren op heterdaad betrapt, wat de Engelsen met een kernachtig woord noemen «redhanded». Weliswaar kleeft er geen bloed aan hun handen, zodat men die uitdrukking een weinig overdrachtelijk moest nemen, maar zij werden allen aangetroffen geboeid en gekneveld, in en bij een grote vrachtauto, op ongeveer een uur gaans van de Oostelijke voorsteden van Londen, en omstreeks half vier in de ochtend, toen de dag begon aan te breken.

De politie was door een geheimzinnig personage opgebeld en overeenkomstig diens aanwijzingen vond zij een auto volgeladen met vaten en kisten, oude Jamaica-rum, en Hollandse jenever, waarvoor geen penny invoerrecht was betaald. Naar de kist met de bedwelmende middelen werd niet eens gezocht, de geheimzinnige informateur had medegedeeld, dat hij die voor alle zekerheid maar zelf had meegenomen. Die kist alleen vertegenwoordigde een waarde van bijna dertigduizend pond sterling. En zeker zou Mustard, die de gehele toedracht had leren inzien, tot het laatst ontkend hebben, dat die kist ooit in de auto was geweest, als een van zijn medeplichtigen, die later afzonderlijk werd ondervraagd, niet was gaan «doorslaan», zoals het met een vakterm heet, hetgeen wil zeggen, dat hij de politierechter alles mededeelde wat deze wilde weten, en nog meer.

Met de bemanning van de motorboot had de politie meer last gehad, en het duurde ruim vier dagen, voor men, door de loslippigheid van een lid van de equipage, die zich in een matrozenkroeg in een klein havenstadje lelijk versproken

had, de politie op het goede spoor bracht.

De zaak zou zeer waarschijnlijk ook heel wat minder opzien hebben gebaard, als deze zich niet had afgespeeld onder hoogst merkwaardige omstandigheden, waaronder het optreden van de geheimzinnige informateur zeker wel de voornaamste was.

Nog dezelfde dag van de arrestatie ging het reeds als een lopend vuurtje door geheel Londen: men wist wie die raadselachtige man geweest was, men noemde een naam, en die naam luidde John Raffles.

Velen sloeg de schrik om het hart. Velen, die maandenlang de geduchte naam niet in een blad gelezen, of in de kring van hun bekenden gehoord hadden, meenden reeds te mogen aannemen, dat er een einde was gekomen aan de verrichtingen van die man, die even gevreesd als gehaat is geweest, in dezelfde mate aanbeden en vervloekt werd.

Hoezeer kwamen zij bedrogen uit.

Raffles leefde nog, en al bleef hij misschien in de laatste tijd wat meer op de achtergrond, al had misschien zijn onbedwingbare zucht naar gevaarlijke ondernemingen hem naar het hartje van Zuid-Amerika gevoerd, of naar de barre sneeuwvelden van het hoge Noorden, of naar de brandende woestijnen van Centraal-Afrika, hij was er weer, en men zou zich opnieuw voor hem in acht moeten nemen.

En niet zodra was de naam genoemd, of ook over de daden gingen de zonderlingste praatjes, deels verzonnen, deels berustend op waarheid.

Reeds op de tweede dag na de arrestatie van Mustard en zijn mannen, behoefde men volstrekt niets meer te verzinnen, want toen had de roodharige reus, die dit smokkelzaakje had moeten opknappen, eieren voor zijn geld gekozen, en alles verteld wat hij zelf wist, misschien wel bezielde door de hoop, dat zijn verklaringen de politie eindelijk op het spoor zouden kunnen brengen van de langgezochte gentleman-dief.

Hierover stonden de kranten vol. Zoals vanzelf spreekt, vergenoegden verreweg de meesten er zich niet mede zich eenvoudig aan de feiten te houden, maar

borduurdan zij lustig voort op 't onderwerp, alsof die feiten zelve niet meer dan voldoende waren om nieuwe luister bij te zetten aan de naam van de onbekende, aan zijn daden van weergalozige stoutmoedigheid en schranderheid.

In het kort en ontdaan van alle franje, kwam de zaak hierop neer, dat Raffles er op een of andere manier in geslaagd moest zijn zich meester te maken van de hier bovengenoemde Hawkins, de bendechef, en diens plaats in te nemen, waarin hij des te gemakkelijker geslaagd moest zijn, daar het toeval gewild had, dat beiden precies even groot waren, ongeveer dezelfde lichaamsbouw hadden, en dat de kleur van hun ogen ook dezelfde was, een zeer belangrijke omstandigheid, zoals ieder acteur, zal weten die wel eens genoodzaakt wordt in een stuk deze of gene wereldberoemde persoonlijkheid te vervangen.

Met die plaatsvervangende was al het onheil voor « De Rode Ster » begonnen.

Ten eerste was de politie er op die wijze in geslaagd, drie en dertig leden van de bende in een enkele haal te arresteren in hun ondergronds vergaderlokaal. De zeven overigen, waren in hun kwaliteit van deskundigen, bestemd om te helpen bij het overnemen van de smokkelwaar. Hun bevelvoerder was Mustard, de roodharige reus. De zogenaamde Hawkins, die, wonder genoeg, buiten deze zaak was gelaten, drong er op aan ook zijn deel in de buit te krijgen, en nam aan de expeditie deel met het reeds medegedeelde, noodlottige gevolg voor de gehele onderneming, hemzelf uitgezonderd.

Mustard had getuigd, hoe de zogenaamde Hawkins tijdens de rit van de kust naar Londen, een paar revolvers te voorschijn had gehaald, en daarmee de zeven mannen in bedwang had gehouden, terwijl twee van zijn helpers, met een kleine, snelle auto zodanig over de weg gemanceuvreerd hadden, dat de bestuurder van de smokkelauto wel genoodzaakt was geweest te stoppen, wilde hij niet met zijn kostbare lading op de berm terecht komen met veel kans van om slaan.

Het gehele gezelschap werd in een om-

mezentje stevig gebonden, en juist toen de beklagenswaardige aanvoerder er in geslaagd was zich van zijn boeien te bevrijden, kwam de inmiddels verwittigde politie opdagen.

Hoe Raffles er in geslaagd was Hawkins onschadelijk te maken, Kapitein Raleigh te ontlasten van de koopsom, die hem na de aflevering van de smokkelwaar was ter hand gesteld, met de kist met cocaïne te ontkomen, alsof hij en zijn helpers in de lucht waren opgelost, dat alles was een raadsel.

En raadselachtig bleef het, ook na de ondervraging van een zekere John Doherty, een lid van de bende, slachtoffer van Raffles, en die er bij zijn verhoor rond voor uitkwam, dat hij Hawkins, zijn chef, met de hulp van zijn medeplichtige Rita Nueva, had willen vermoorden en zo van zijn plaats had willen verdringen, om zelf die in te nemen.

Hoog en laag, zo goed als de gehele bende werd dus bij die gelegenheid buiten gevecht gesteld en geraakte in handen van de politie.

Wat vaak bij dergelijke gelegenheden geschiedt, dat gebeurde nu ook: om het eigen, vege lijf te redden, of beter gezegd, de kostbare vrijheid te herwinnen, schroomden sommige van de arrestanten niet zich als kroongetuigen op te geven, waardoor zij zich straffeloosheid hoopten te verzekeren, door hun makers te verraden.

Maar ook dit bracht geen licht (hoegenaamd, behalve dan wat betreft de uiterlijkheden van de zaak. Zo kwam, bijvoorbeeld, nauwkeurig vast te staan, waar de drank was ingeladen, hoe men de morfine, de cocaïne, en het andere bedwelmende goedje had weten te verkrijgen, hoe Mustard kapitein Raleigh had betaald, hoe deze geen tien minuten later weer van die koopsom werd beroofd, door twee mannen, die hij echter slechts bij benadering kon beschrijven, hoe de politie de vergaderzaal van de bende binnendrong, en hoe men, op de door de geheimzinnige informateur aangeduide plaats, Hawkins zowel als Doherty en zijn vriendin vond, maar van Raffles wist en zag men geen spoor.

Ja toch; er was nog iets, wat deze

zaak een pikant bijsmaakje gaf.

Een van de kroongetuigen had, na een ondervraging, die hem bijna murw had gemaakt, laat in de avond van de eerste dag verklaard, dat Mustard deze zaak niet geheel voor zijn eigen profijt had op touw gezet, maar dat hij handelde in opdracht van derden.

De Commissaris van Politie wilde een naam weten. De getuige verklaarde, dat hij die niet kende. Hij wist maar één ding, de opdrachtgever was een hooggeplaatst man, en het was hem bij toeval bekend geworden, dat Mustard hem kende als nummer dertien. Mustard werd onmiddellijk weer voorgevoerd en op zijn beurt ondervraagd. Hij keek de getuige met een blik vol dodelijke haat, aan, spuwde verachtelijk op de grond voor zijn voeten, en zei, dat hij niet wist waar men het over had. Hij had wel degelijk voor eigen rekening gehandeld, en wist niet wie nummer dertien was. Hij noemde het een bakerpraatje, en bleef halsstarrig zwijgen, toen men verder aandrong. De kroongetuige, woedend geworden, en zeker van zijn zaak, schreeuwde, dat men Mustard dan maar eens goed moest fouilleren, daar hij ergens een opschriftboekje moest hebben, waar, in geheim-schrift, de ware naam en het adres van nummer dertien vermeld stonden.

Mustard werd aanstonds tot op de huid doorzocht; men vond echter niets van die aard, en de kerel grijnslachte, grinnikte zo wat voor zich heen en bleef zwijgen.

Een en ander raakte echter bekend, op een geheimzinnige wijze, die men slechts met moeite kan nagaan. Een deel van de pers wierp zich met gretigheid op dit nieuwe onderdeel, vastbesloten om dit heerlijke journalistieke been geheel kaal te kluiven.

Er waren echter tal van bladen, die grote voorzichtigheid betrachtten, en van deze kwestie in het geheel niet repten. Dat waren, bijvoorbeeld, de «Times», de «Daily News», en andere deftige bladen, maar volksbladen als de «Daily Telegraph» en «Daily Express», besteeden elk een kolom aan dit detail, en kwamen, zoals gebruikelijk is, voor

de dag met allerlei wetenswaardigheden, die voor negen en negentig procent hun oorsprong vonden in de vruchtbare duim van de redactie.

— Er waren zelfs enkele bladen, die er zelfs ellenlange beschouwingen aan vast knoopten, waarin gesproken werd over «het bederf onder de hogere klassen», «de schandelijke ontaarding van onze rijke leeglopers», en meerdere, al even opwekkende onderwerpen.

Met dat al werd het mysterieuze notitieboekje niet gevonden, Mustard hield koppig zijn mond, men babbelde nog wat door over de raadselachtige nummer dertien, en toen werd hij ter zijde geschoven.

Het worde hier vermeld, dat dit proces bijna drie weken duurde, daar er getuigen uit Frankrijk en zelfs uit Amerika moesten komen, maar lang voordat het eindigde met de veroordeling van bijna alle deelnemers, gebeurden er zaken, die de lezer wel meer belang zullen inboezemen, daar zij Raffles meer rechtstreeks betreffen.

Het was op dezelfde dag na de aanhouding van de smokkelauto, en omstreeks elf uur in de ochtend, toen de stoutmoedige avonturier, vergezeld door Charles Brand en James Henderson, zijn trouwe vriend en zijn gespierde chauffeur, terugkeerden van een korte reis naar een klein havenstadje in het graafschap Yorkshire. Het zij genoeg, mede te delen, dat Raffles in dat plaatsje voorlopig de kist met de buitgemaakte bedwelmende middelen veilig had verborgen.

De snelle auto, een Bentley, stopte voor het huis van Raffles in de Cromwellstreet, en geen enkel mens, zelfs niet de grootste fantast, zou op het gedacht hebben durven komen, dat die beide keurig geklede heren en die correcte chauffeur in zijn donkergroene uniform, nog diezelfde nacht hadden deelgenomen aan een avontuur, dat hun allen het leven had kunnen kosten, en waarbij het vrij ruw was toegegaan.

Allen waren fris geschoren, en staken onberispelijk in de kleren; zij hadden daarginds een paar uren geslapen, en dat was voldoende om hen volko-

men te doen gelijken op degenen die zij thans weer voorstelden: Lord William Aberdeen, diens secretaris Brand en zijn chauffeur Henderson.

Zodra zij waren uitgestapt, zei Raffles op zachte toon tot Henderson:

— Je kunt nu de auto wel in de garage zetten en wat rust nemen, James. Mijnheer Brand en ik hebben wat met elkaar te bespreken. Houd je echter gereed, om tegen drie uur weer voor te rijden als het nodig mocht zijn.

— Ik zal er voor zorgen, mylord, antwoordde de reus eenvoudig, waarop hij weg reed naar de garage, die zich achter in de grote tuin van het huis bevond.

Nadat Raffles en Brand naar binnen waren gegaan, ontdeedden zij zich van hun reisjassen, waarbij Raffles uit een der zakken van zijn jas een dik pak ochtendbladen haalde.

Raffles wierp de kranten op de grote, ebbenhouten tafel, die in het midden van het ruime vertrek stond, liet zich in een gemakkelijke stoel vallen, en begon, met een eigenaardig glimlachje om de krachtig gevormde mond:

— Ik ben wel nieuwsgierig, wat de bladen van de zaak zeggen.

— O, dat kan ik je wel dadelijk vertellen, merkte Brand lachend op. Er zal voor een klein deel waarheid bij zijn, en de rest zal ontsproten zijn aan de rijke fantasie van de heren van lijmpot en schaar.

— We zullen wel zien, was het commentaar van Raffles. Neem jij ook wat van die bladen. Misschien kan het ons van nut zijn als wij weten hoe de zaak wordt opgevat.

Bijna een half uur lang werd er geen woord gesproken en bleven beide vrienden verdiept in de lezing van hun kranten.

Raffles was reeds gereed, en keek al geruime tijd, in gedachten verzonken, door het geopende raam in de tuin, toen Brand eindelijk zijn laatste blad neerwierp, en met iets van opluchting in zijn stem zei:

— Ik geloof dat wij niet het minst te vrezen hebben.

— Daar ben ik ook geen ogenblik bang voor geweest, zei Raffles schouderop-

halend. Dit hele geval heeft zich bij avond, gedeeltelijk zelfs in een donkere nacht afgespeeld, en wij hebben niet de minste tegenslag gehad. Neen, geen ogenblik is bij mij de gedachte opgekomen, dat wij gevaar zouden lopen, te worden herkend. Die Rita Nueva heeft mij anders de voet ditmaal lelijk dwars gezet. Zij is een vrouw, en haar natuurlijke schranderheid heeft haar mij doen herkennen, op een gevaarlijk ogenblik, maar nu zit zij veilig achter slot en grendel, en de eerste jaren zal zij daar ook wel blijven. Wat mij echter verwondert, is, dat Hawkins niets heeft losgelaten over nummer dertien.

— Waarom?

— Omdat er vijandschap heerst tussen die twee. Het is duidelijk, dat nummer dertien de bendechef met opzet buiten die smokkelzaak heeft gelaten. Hij vertrouwde de uitvoering toe aan Mustard, die toch maar een luitenant was.

— Hawkins zal bang zijn geweest; de opdrachtgever schijnt lange armen te hebben.

— Wat behoefde hij te vrezen, nu hij stellig voor tien jaar buiten de maatschappij wordt gesteld?

— Geloof je dat het zo lang zal zijn, riep Brand uit.

— Op zijn minst. Hawkins werd gezocht wegens beroving en inbraak, gepaard gaande met zwaar lichamelijk letsel.

Brand dacht even na en zei:

— Misschien kon hij niets zeggen, omdat hij niet genoeg wist.

— Juist, zo komt het mij ook voor. En als wij dan ook spreken van vijandschap, dan mogen wij daarbij niet denken aan een vete tussen twee personen, die elkander goed kennen, want ik acht het volstrekt niet buitengesloten, ja zelfs waarschijnlijk, dat Hawkins nummer 13 nooit gezien heeft en zelfs niet weet wie hij is.

— Maar Edward, wat Hawkins dus niet weet, dat zal die Mustard wel weten.

— Mustard weet het evenmin, antwoordde Raffles bedaard. Dat is te zeggen: hij weet niet hoe hij er uit ziet.

— Maar je hebt hem het notitieboek-

je ontnomen, waarin, naar je zeker meent te weten, het adres van nummer dertien voorkomt?

— Ja Charles, maar je vergist je, als je denkt, dat je in dat boekje, hoe kostbaar het ook mag zijn, de volle naam van nummer dertien denkt aan te treffen. Er kan geen sprake van zijn, dat zulk een man, als hij werkelijk een hooggeplaatst ambtenaar of zo iemand is, aan een individu als Mustard zijn ware identiteit zou openbaren, tenzij hij

daartoe gedwongen werd door omstandigheden, die buiten zijn wil lagen. Wij zouden, bijvoorbeeld, kunnen aannemen, dat het toeval Mustard op de hoogte heeft gebracht van dingen, die verborgen hadden moeten blijven. Maar hoe dit ook zij, wij zullen in elk geval beginnen, dat boekje eens wat nader te bekijken, en het geheim ervan trachten te ontraadselen, want je zult je herinneren, dat veel van de inhoud in geheimschrift is opgesteld.

HOOFDSTUK II

HET NOTITIEBOEKJE EN WAT HET OPLEVERDE

Raffles had zijn jas opengeslagen, haalde zijn portefeuille uit zijn binnenzak, en opende toen, onder die zak, een tweede, goed verborgen vakje, waaruit hij een beduimd, gekreukeld boekje te voorschijn haalde.

Het vertoonde alle sporen van een langdurig gebruik. De helft van de bladzijden was er uitgescheurd op ruwe wijze, met het onvermijdelijk gevolg, dat vele blaadjes er thans los in lagen.

Sommigen er van waren met potlood bekrabbeld, en schenen van zo oude datum te zijn, dat het onmogelijk was, nog iets van het geschrevene te onderscheiden.

Voor andere notities had de heer Mustard blijkbaar meer tijd gehad, want die waren met inkt geschreven. Er waren ook kleine rekensommetjes van de eenvoudigste soort bij, blijkbaar afrekeningen bij het verdelen van de opbrengst van een of andere rooftocht, of smokkelpartij.

Er waren ook nog enkele blanco bladzijden in.

Raffles bekeek het boekje met de grootste aandacht, en begon toen, het in zijn vingers om en om draaiend, langzaam te spreken:

— Een enkele blik op dit voddig boekje kan ons reeds een vrij nauwkeurig inzicht geven van de aard van de man, die het gebruikte. Hij is slordig en on-

achtzaam, hetgeen blijkt uit het uitscheuren van talrijke pagina's waardoor de anderen natuurlijk los moesten raken. Hij verzorgt zijn nagels slecht, en gebruikt korte stompjes potlood, hetgeen duidelijk is te zien aan de sikkelvormige krassen en zelfs sneden, die hier en daar in het dunne papier te zien zijn, dicht bij de geschreven letters. Hij is een man die als jongen op school een slecht leerling moet zijn geweest, wat niet alleen te zien is aan het handschrift, maar ook aan de spelfouten, want ik moet je zeggen, Charles, dat lang niet alles in dit boekje in geheimschrift is gesteld. Dat schijnt echter wel het geval te zijn met sommige adressen.

— Kun je je al enig denkbeeld maken welk stelsel hij daarbij heeft toegepast? vroeg Brand.

— Nog niet amies, maar als wij in ogenschouw nemen dat de man die het toepaste slordig is, lui, en van geringe ontwikkeling, dan mogen wij geloof ik daar gerust uit afleiden, dat hij zeker geen ingewikkeld stelsel zal hebben gekozen.

— We kunnen het er dus wel voor houden, dat hij een van die cijferschriften heeft toegepast, of, nog eenvoudiger, een van die letterverplaatsingen, die het meest voor de hand liggen, en dan ook meestal worden toegepast, door lieden, wier denkvermogen hen niet

in staat stelt, lastige systemen toe te passen. Ik noem als voorbeeld het simpele trucje, de letters die een woord vormen eenvoudig te vervangen door letters die een of twee plaatsen eerder of later in 't alfabet voorkomen. Het woord « straat » zou dan, in het eerste geval worden: «rsqzsz»; zoals je ziet iets volkomen onbegrijpelijks. Vervang je echter iedere letter van die onzin door één letter verder in het alfabet, dan vindt je het goede woord.

— Nu, zo onnozel zal hij toch wel niet zijn te werk gegaan, merkte Brand met een lachje van twijfel op.

— Het is in ieder geval te proberen, amice.

— Heb je daar de bladzijde met adressen?

— Ik geloof het wel. Ik leid dit hieruit af, dat hij de bladzijde met een, overigens scheef getrokken, potloodstreepje van boven naar beneden in tweeën heeft verdeeld; voor het streepje staan dus waarschijnlijk de namen, en er achter de adressen.

— Nu, dan heb je alleen maar te zoeken naar het getal 13, dat bespaart al heel wat moeite riep Brand uit.

Maar Raffles keek hem hoofdschuddaan en zei glimlachend:

— Zó gemakkelijk zal het nu wel niet gaan, amice. Die Mustard is misschien wel een stommeling, maar hij is toch ook weer niet zó dom, dat hij de onrechtmatige eigenaar, die dit boekje in handen is gevallen al te gemakkelijk op het spoor zou brengen. Kijk eens hier, hij heeft de huisnummers evenmin met cijfers aangeduid, neen « Nummer dertien » heeft hij stellig geheel in letters neergeschreven en daarachter het adres.

— Oei... oei... dan wordt het moeilijker, zei Brand nadenkend. Maar wacht eens, een kleine houvast hebben we dan toch. Het woord « Numero » heeft zes letters, je zoudt dus kunnen beginnen met naar een woord van zes letters te zoeken.

— Een uitstekend denkbeeld, Charles, tenminste als onze man het woord goed heeft gespeld, hernam Raffles droogjes. Intussen, laten wij hem niet al te laag aanslaan. en eens naar woorden van zes

letters zoeken.

Raffles ging het lijstje eens na, dat driekwart van de bladzijde vulde, een veertien regels bevatte en zei toen, na enig zoeken:

— Er begint driemaal een adres, voorlopig houden we het er maar voor, dat het inderdaad adressen zijn, met een woord van zes letters. Maar daarom niet getreurd, want achter het éérste van die zes letters volgt een tweede van vier, en achter het tweede een woord van niet minder dan negentien letters. Het woord dertien echter, bestaat maar uit zeven letters, ha... hier heb ik het al. En hierop, Charles, zullen wij dus eens voortredeneren. Neem eens een stukje papier.

— Hier heb ik al wat. En verder? riep Brand, vol ijver, terwijl hij ging zitten en een bloc-note naar zich toetrok.

— Let op, dan zal ik het voor je spellen.

En Raffles spelde:
pwoqtq fgtvkgp wwfqt uwtggv jppfgtfx
ggtvkgp

Toen Brand dit moois opgeschreven had, keek hij lachend op en zei:

— Een zonderling allegaartje. Jij noemt het misschien eenvoudig, maar ik kan er geen touw aan vastknopen.

— En toch houd ik vol, Charles, dat wij hier te doen hebben met « geheim schrift » van het eenvoudigste soort, dat al zeer weinig « geheimenissen » bevat. Het zou mij niet verwonderen, als wij binnen tien minuten dit schrift, dat er zo ingewikkeld uitziet, ontraadseld hebben.

— Ik denk dat ik er minstens een dag voor zou nodig hebben, merkte Brand hoofdschuddend op. Maar jij schijnt een natuurlijke aanleg te bezitten om deze wonderlijke, nietszeggende letterreeksen op de goede plaats te zetten.

— Ik verdien je lofspraak slechts ten dele, amice, werde Raffles glimlachend af. Je zult aanstonds zelf bemerken, hoe buitengewoon eenvoudig zulke dingen meestal zijn.

— Let eens goed op hoe ik redeneer:

Om een punt van uitgang te hebben nemen wij aan, dat Mustard het stel-

sel heeft toegepast van letterverplaatsing. Blijkt dat niet het geval te zijn, dan beginnen wij opnieuw met wat anders.

Dus: letterverplaatsing: In plaats van 't moeilijk te maken en alle letters zonder onderbreking achter elkaar te plaatsen heeft onze geheimschrijver achter elk woord een open ruimte gelaten zoals bij gewoon schrift. Dat is natuurlijk een van de grootste domheden die hij kon begaan. Kijk op je papiertje en dan zie je dat na de eerste zes letters een open ruimte volgt. Dus een woord van zes letters is, het eerste en een van zeven letters het tweede. Bij de samenstelling van een adressenlijst begin je met de naam en vervolgt met de naam van de straat. Welnu, de naam is ons reeds bekend. Hij luidt, « Numero Dertien ». Nu, « Numero » telt zes, « Dertien » telt zeven letters. Gedachteloos is Mustard opgehouden na het zesde letterteken, zoals wij allen doen bij het gewone schrijven.

— Uitstekend geredeneerd, riep Brand enthousiast uit. Natuurlijk, wij hadden de juiste regel niet zo gauw gevonden, als hij alle dertien letters zonder tussenruimte op elkander had laten volgen.

— Het verheugt me dat je dat nu ook inziet, Charles, hernam Raffles glimlachend. Maar er is nog méér. Na de naam komt natuurlijk het adres.

— Dat spreekt vanzelf.

— We moeten dus een samenstelling verwachten, waarvan een der woorden « Kade », « Plein », « Laan », of « Straat » het samenstellend einde vormt.

— Zeer logisch.

— We gaan door: Er volgen nu twee woorden, een van vijf en een van zes letters. Het tweede woord is dus: street.

— Waarom straat, en b.v. niet plein?

Raffles hief kwasi dreigend de vinger op, en zei:

— Wel, Charles, je hebt natuurlijk gezien dat er ook na de elfde letter van het adres een open ruimte komt, die het huisnummer voorafgaat. Welnu, we tellen in het vierde woord zes letters en het woord plein, dat jij me voorstelt, heeft er maar vijf. Het woord « Kade » en « laan » heeft er vier, maar het

woord « Straat » heeft er daarentegen zes. En het kan bijna geen ander woord zijn, omdat.....

— Nu?

— Omdat in dat woord van zes letters, en geheel op het einde, de letter g tweemaal achter elkaar voorkomt. Het is duidelijk dat dezelfde letter, tenminste in dit primitieve geheimschrift, telkensmale ook hetzelfde letterteken aanduidt. In dit geval dus de e van « street » waaruit wij dus, als wij wat haastig gebakerd zijn, al dadelijk zouden mogen afleiden, dat onze vriend de geheimschrijver in zijn onnozelheid de letters van zijn adres eenvoudig twee plaatsen verder in het alfabet heeft gesteld.

Brand keek Raffles verbluft aan, en zei toen:

— Nu lijkt alles wel zeer eenvoudig. Dat woord van vijf letters voor het woord « street » geeft dus de naam aan, maar het lastigste zal wel het nummer zijn.

— Dat lijkt mij juist heel eenvoudig, Charles, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Bij de eerste oogopslag had ik reeds gezien dat het adres eindigt met dezelfde zes letters als de naam. Nu weten wij, dat die naam eindigt op het woordje « Tien » plus de letters « er ». We mogen het dus gerust als vaststaand aannemen, dat het huisnummer eindigt met:

« ertien ».

— Inderdaad... dat was mij nog niet opgevallen, riep Brand opgewonden. Wat heb je nog verder gevonden?

— Wel, de rest lijkt mij kinderspel, amice. Het is immers duidelijk dat het laatste gedeelte van het nummer onmogelijk iets anders kan zijn dan « veertien », omdat dit de enige samenstelling met tien is die op een « r » eindigt, uitgezonderd dertien, maar dat woord kan het onmogelijk zijn, want dan zouden niet de laatste zes, maar de laatste zeven letters dezelfde moeten zijn, wat niet het geval is.

— Je bent een genie, riep Brand vol bewondering.

— Mijn hemel, overdrijf toch zo niet? protesteerde Raffles. Het is immers zo doodeenvoudig. En nu gaan wij ver-

der. Nemen wij het woord veertien, dat wij nu kennen, van de laatste letterreeks af, dan blijven er nog zeven over. Het zou tijd vermorsen zijn, om nog nader toe te lichten, dat die zeven letters onmogelijk iets anders kunnen aanduiden dan het getal « honderd ». Weet je soms een andere combinatie?

— Die is er niet, antwoordde Brand onmiddellijk. Het kan alleen maar het woord « honderd » zijn.

— Dan zul je mij een genoeg doen, Charles, als je eens alle letters invult, die wij nu zo goed als zeker hebben gevonden, dat wil zeggen:

« Numero Dertien... Street Honderdveertien ».

Brand vulde snel onder de zonderlinge, verwarde regel de letters in die gevonden waren en keek toen Raffles vragend aan, die met een lachje op hem neerkeek en toen hoofdschuddend zei:

— Naar het schijnt heb je nog niet eens gemerkt, dat alle vijf letters van het woord dat wij nog niet kennen al genoemd zijn, Charles, het is « Tudor ». Ik had dat al dadelijk gevonden om je de waarheid te zeggen.

Het potlood van Brand vloog weer over het papier en toen riep hij:

— Het komt uit. Tudorstreet Honderdveertien. En of je het wil horen of niet, ik herhaal, dat je een genie bent. Nu hebben we hem.

Raffles stond een ogenblik glimlachend op de opgewonden Brand neer te zien en zei toen, met dat korte, ironische lachje, hetwelk zijn vriend zo goed kende:

— Zover zijn wij helaas nog niet, amice, al hebben we nu dit onbeduidende raadseltje opgelost.

— Maar Edward, dit is toch duidelijk, dunkt me. Ik ken de Tudor Street heel goed. Het is een stil, oud straatje, niet ver van de Black Friars Bridge, en vlak bij de Temple. Ik weet...

— Beste Charles, ik waardeer je voorliefde voor onze eeuwenoude straten, en dit des te meer, omdat ik die liefde deel, maar geloof je nu werkelijk dat Mustard in het bezit zou zijn van een adres, waar numero 13 geregeld komt? Denk daar eens goed over na. Herinner je maar eens: niemand van de bende wist te zeggen, wie die geheimzinnige personage eigenlijk was.

— Maar, zou het dan een valstrik zijn? vroeg Brand bedremmeld.

— Dat hoeft niet. Ik ben overtuigd, dat numero dertien wel degelijk in dat huis in de Tudor Street kwam, om er zijn bevelen te geven en plannen te beramen. Maar dat is heel iets anders, dan dat hij er zou wonen. Ware dat zo, dan zou zijn huis zeker niet vermeld staan in het notitieboekje van een onbeschaafde man, zoals die roodharige reus, die Mustard is. Ik ga zelfs verder en kan je verzekeren, dat niemand van de bende, hoe hoog geplaatst ook, dus zelfs Hawkins niet, hem ooit in levende lijve gezien heeft. Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij zich steeds of gemaskerd, of uitmuntend vermomd of achter een scherm misschien zelfs wel vanuit een aangrenzende kamer met zijn onderdanen in verbinding gesteld.

— Dan zou dus al die moeite vruchteloos zijn geweest, zuchtte Brand.

— In het geheel niet, amice, want wij zullen zo gauw mogelijk, dat wil zeggen nog vandaag, een onderzoek gaan instellen naar het huis numero 114 in de Tudor Street.

HOOFDSTUK III

TUDOR STREET 114

De Tudor Street is inderdaad een der oudste straten van Londen. Zij strekt zich uit van New Bridge Street, tot aan het gebouwencomplex van de

Temple, hetwelk aan de kant van de Theemskade door een groot plantsoen is omgeven.

Men treft in deze buurt nog een aan-

tal huizen aan uit het begin van de zestiende eeuw, deels zozeer verbouwd, dat er van het oorspronkelijke maar weinig is overgebleven, deels echter van geslacht op geslacht bewoond door lieden, die het zich tot een eer rekenden, zulk een eeuwenoud huis, door hun voorouders bewoond, in goede staat te houden. Men treft er nog trapgeveltjes aan, ja zelfs fraaie luifels en stoephuizen met kleine, paarse ruitjes in de ramen, een zware voordeur, en een gang, geplaveid met grote, vierkante tegels in verschillende kleuren.

Het huis nr. 114 was echter, helaas, een mengeling van oude bouwstijlen, en zeer lelijke moderniteiten. Het begon bij de eerste verdieping. Misschien was het bovendeel wel door een brand verwoest, en had de bouwmeester toen maar meteen het bovenstuk geheel vernieuwd. Wanneer men daar echter niet naar keek, dan kon men zich wanen, voor het patriciërshuis van een dier rijke Engelse kooplieden te staan, die Londen hebben helpen groot maken.

Het huis telde vier ramen, tamelijk smal, maar hoog, twee aan twee gescheiden door de voordeur, die, nog voorzien was van een ouderwetse keperen klopper in de vorm van een leeuwenkop, ofschoon daarnaast aan de deurpost een moderne, elektrische schel was aangebracht.

Een stoep van vier treden leidde naar die deur en daalde aan weerszijden daarvan naar de straat af. Onder het eerste en vierde raam kwam aldus plaats vrij voor een veel kleiner raam, blijkbaar behorende tot een sousterrain, zoals men die nog een enkele keer te Londen aantreft. Deze beide vensters waren van armdikke, vierkante en blijkbaar zeer stevige tralies voorzien.

In deze straat, zeer stil op dat ogenblik van de dag, het was het uur van de lunch, wandelden twee heren, die er zo op het oog uitzagen als deftige zakenlieden.

Hun aanwezigheid kon in deze straat niet het minste opzien wekken, want Tudor Street maakt deel uit van een ganse wijk, waar het ene kantoor aan het andere grenst, en waar advocaten, rechts-

kundigen, notarissen, procureurs, maar ook geneesheren en effectenhandelaren wonen.

Uit het gedrag van de beide heren viel wel enigszins op te maken dat zij naar een woning zochten of een goed kantoor. Nu en dan stonden zij voor een huis stil, bekeken het van de voordeur tot het dak, wisselden een paar woorden, schudden het hoofd en gingen verder.

Het is echter een feit, dat er in deze buurt maar hoogst zelden een kantoor of een woning vrij komt. Hoe wormstekig de vloeren ook zijn, hoe vochtig de muren, hoe ouderwets alles ook is ingericht, met donkere, vochtige gangen, en ontelbare, lastige smalle trapjes, de dokter, de notaris, de advocaat blijft er wonen of zijn bedrijf uitoefenen, omdat zijn vader, zijn grootvader en weer diens vader er gewoond hebben, tot ver in een grijs verleden.

Die heren waren Raffles en Brand, met zulk een verfijnde zorg vermomd, als de omstandigheden het noodzakelijk maakten.

Raffles wist heel goed, dat hij nog altijd gevaar liep, te worden herkend. Het is waar, de kranten hadden reeds melding gemaakt van de veroordeling van enige der gevaarlijkste bendeleden, maar men had niet minder dan tien man weer op vrije voeten moeten stellen wegens gebrek aan bewijs, en dat tiental zou waarschijnlijk jegens John Raffles niet met de vriendelijkste gevoelens bezield zijn.

Maar wat die tien hem konden aandoen, dat zou wel in het niet vallen, naast datgene wat hij te verwachten had van dat gevaarlijke heerschap, numero dertien, des te gevaarlijker, omdat ook Raffles er niet het geringste vermoeden van had, wie of wat die man kon zijn, die hij een paar dagen geleden zodanig in de wielen gereden had ter gelegenheid van de mislukte smokkel van drank en bedwelmende middelen.

De grootste voorzichtigheid was dus geboden, en Raffles zowel als Brand wisten, dat een kleine nalatigheid in de verzorging van hun uiterlijk hun het leven kon kosten, want met die numero

dertien viel blijkbaar niet te gekscheren.

Zij waren het huis nr. 114 al een keer voorbij gelopen, de gehele Tudor Street uit, en bleven nu staan op de hoek van de Temple, waar heinde en ver geen levend wezen te bespeuren viel.

— Ik vreesde het wel, er zijn hier geen huizen te koop, en ook niet te huur, begon Raffles met gefronste wenkbrauwen. En toch moeten we er wat op zien te vinden. Ik vermoed hier een ernstig gevaar voor de stad en haar bewoners. Die man heeft blijkbaar de beschikking over machtige middelen; naar wat ik van zijn daden gehoord heb, zal hij de strijd niet opgeven, integendeel.

De jonge man dacht een ogenblik na, en stelde toen op zachte toon voor:

— Wat dunk je ervan, als wij eens probeerden, de bewoners van een der naburige huizen te bewegen, ons het hunne tijdelijk af te staan, al was het tegen een zeer hoge huurprijs?

— Daaraan heb ik ook al gedacht, Charles, wij zijn echter zeer beperkt in onze keuze, verlies dat niet uit het oog. Ten eerste moet het huis zich bevinden aan dezelfde kant van de straat als dat, waarin numero dertien zijn trawanten te woord staat, en ten tweede mag er hoogstens één huis tussen het zijne en het onze liggen, daar er niet aan te denken valt binnen een zo korte tijd als die ons ter beschikking staat, door de muren van twee of zelfs meer huizen heen te breken. Maar enfin, laten wij het maar aanstonds gaan proberen, men kan ons hoogstens afwijzen.

Opnieuw gingen de beide vrienden de straat in, en belden aan het huis numero 110.

De bel galmde zwaar en somber door de holle gang van het oude huis, naast de deur waarvan een koperen bordje prijkte met de naam: Dr. J.M. Wynne.

Zij moesten even wachten, alvorens een dienstmeisje de deur opendeed, die de beide heren eerst een verwonderde blik toewierp, en toen vluchtig even keek naar het bordje, waarop duidelijk te lezen stond, dat het spreekuur van de geneesheer van acht tot negen in de ochtend en van vijf tot zes in de na-

middag was.

Raffles, wien de snelle blik niet ontgaan was en de betekenis ervan aanstonds begreep, begon glimlachend:

— Beste meid, wij komen gelukkig niet in hoedanigheid van patiënten, waarmee ik wil zeggen: als Dr. Wynne thuis is, dan zou ik hem gaarne even persoonlijk over een particuliere aangelegenheid willen spreken.

Het meisje scheen een ogenblikje te aarzelen en liet toen de beide bezoekers in een wachtkamer, die er kil en allesbehalve gezellig uitzag met de stijve, met zeildoek overtrokken stoelen, de tafel van ongeverfd hout, waarop enige tijdschriften van maanden terug slingerden en de radiator van de centrale verwarming.

Er hingen gordijnen van groen laken voor de ramen en op de houten vloer lag een verschoten kleedje.

— Een dokter met niet veel practijk, Charles, fluisterde Raffles, zodra het meisje de deur achter hen had dichtgetrokken, anders zou hij de meubels in deze wachtkamer wel eens hebben laten vernieuwen. Niet jong meer en onge-trouwd.

Brand wierp Raffles een verwonderde blik toe en vroeg toen zacht lachend:

— Ken je Dr. Wynne bijgeval?

— Ik hoor zijn naam voor het eerst, Charles.

— Hoe kun je dan in 's hemelsnaam weten dat hij oud is en ongetrouwd, Edward, zei Brand zachtjes. Ik zou...

Hij hield plotseling op, keek rond, zag toen verwonderd naar Raffles en vervolgde nog zachter:

— Hoorde je dat geluid? Ik meende dat de deur geopend werd.

— Ja, ik dacht ook zoiets te horen, maar ik...

De beide mannen zwegen, en keken naar de deur, omdat zij naderende schreden hoorden.

Deze werd langzaam geopend en Dr. Wynne trad binnen, een buitengewoon lang man, mager, een weinig gebogen, maar toch blijkbaar gespierd, ondanks zijn ouderdom, die Brand op een jaar of vijf en zestig schatte.

Het eerste vermoeden van Raffles was

dus in ieder geval al bewaarheid.

De binnentredende had een lang, smal en benig gelaat, glad geschoren, en waarin twee nog levendige, donkere ogen schitterden, die de bezoekers nu nieuwsgierig en ook een weinig verbaasd schenen op te nemen.

Hij maakte een tamelijk stijve buiging, en begon toen met een wat slepende stem, terwijl hij zich herhaaldelijk met de benige hand over het voorhoofd streek:

— Het meisje zei mij mijnheer, dat u mij over een particuliere aangelegenheid wenst te spreken. Ik moet u zeggen, dat ik benieuwd ben, te horen waarover het gaat.

— Wij zullen niet lang beslag leggen op uw zeker kostbare tijd, dokter, zei Raffles, die evenals Brand, dadelijk was opgestaan. Veroorloof mij, dat ik mijzelf en mijn vriend aan u voorstel. Ik ben Victor Robson uit Montreal en deze heer is mijn compagnon Harryman. Wij hebben jarenlang in de genoemde stad een handelskantoor, agenturen en zo, totdat wij genoeg van Canada kregen en naar het vaderland terug verlangden. Wij willen hier nu opnieuw een kantoor stichten en kozen natuurlijk deze wijk, zo dicht mogelijk bij de Black Friars Bridge. Ik zie echter tot mijn spijt, dat er in deze straat geen huizen meer te huur staan en...

— Wildet gij in het bijzonder in Tudor Street wonen? vroeg Dokter Wynne, terwijl hij zijn lange, magere vingers liet knakken, en zijn bezoekers peinzend aankeek.

— Indien dit enigszins mogelijk is, ja. Gij moogt het een zwakheid van mij noemen, een man van mijn jaren onwaardig, maar mijn vader en mijn grootvader hebben hier in de straat gewoond, en ik zou gaarne hun voorbeeld volgen.

— Dat laat zich begrijpen. Bezie ik de zaak goed, dan komt ge dus hier om te vragen, of ik u mijn huis zou willen verkopen?

— Of verhuren, zei Raffles glimlachend.

— Vindt gij het onbescheiden als ik u vraag waarom ge juist mijn huis hebt

uitgezocht?

— Volstrekt niet, dokter. Het trok mij dadelijk aan door zijn ouderdom, zijn deftig uiterlijk...

— Zo heel deftig is het niet, meende de geneesheer, terwijl er iets als een vage glimlach om zijn dunne lippen speelde. Maar een ander ziet het misschien niet zo in als ik. Om u de waarheid te zeggen: ik heb er reeds lang mijn bekomst van. Sedert mijn vrouw gestorven is...

Brand wisselde een snelle blik met Raffles, die onmerkbaar even glimlachte en vroeg toen:

— Zijt gij weduwnaar, dokter?

— Sedert tien jaren, mijnheer. Het is hier minder goed gegaan, na het overlijden van mijn vrouw, en ik zou mijn huis, dat mijn eigendom is, reeds eerder verkocht hebben als men er mij maar een behoorlijke prijs voor had willen betalen.

Raffles keek schijnbaar met aandacht naar het vale tapijt, om de plotselinge schittering van zijn ogen te verbergen en niets verried zijn aandoeningen, toen hij rustig hernam:

— Ik weet niet wat gij een behoorlijke prijs noemt, dokter. Ik zou niet willen beginnen met het huis te kopen, omdat ik eerst zou moeten zien of het mij als kantoor zou bevallen. Maar ik heb er een goede huurprijs voor over. Wat zoudt gij bij voorbeeld zeggen van vijftig pond sterling in de maand?

Dokter Wynne gaf niet dadelijk antwoord, maar scheen aandachtig de vierkante, platte nagels, van zijn lange vingers te bestuderen.

Hij keek ook zijn beide bezoekers niet aan, en het duurde wel bijna volle tien seconden voor hij antwoordde met dezelfde slepende stem:

— Dat bod verdient zeker in overweging te worden genomen, mijnheer... de naam was immers Hobson?

— Pardon, Robson.

— Ja juist, bevestigde de geneesheer met een kort lachje. Ik zei dus, dat uw bod overweging verdient maar ik zou graag willen, dat u het eerst van binnen bekeek, want het huis is oud, slecht onderhouden, smal, en de beide bovenste

verdiepingen, sinds jaren onbewoond, zijn geheel verwaarloosd.

Raffles, die wel wat spijt had van zijn hoog bod, haalde de schouders op en zei vergoelijkend:

— Bedenk, dat ik geruime tijd uit Londen weg ben geweest. Ik dacht dat vijftig pond niet te veel was voor een heel huis in deze buurt.

— Gij hebt dus nog nergens anders gevraagd?

— Nergens dokter. Intussen, ik zou niet graag te veel betalen. Niemand doet zichzelf graag schade. Zoudt gij zelf soms een ander voorstel willen doen?

Dokter Wynne scheen zich een ogenblik te moeten bedenken; zijn donkere ogen dwaalden al zoekend over het gelaat van zijn bezoekers, en over hun gestalte, en het duurde weer geruime tijd, alvorens hij met zijn zachte, trage stem ten antwoord gaf:

— Als gij, na het bekeken te hebben, bepaald op dit huis gesteld zijt, mijnheer, dan kunnen wij het huurbedrag vaststellen. Wij zouden dan een contract voor een jaar kunnen opmaken. Vindt gij dat goed? Met dien verstande, dat gij na drie maanden een optie hebt om mijn huis te kopen. Hoe denkt u daarover?

— Dat is een billijk voorstel, dokter. Ik hoop alleen, dat gij geen spijt zult voelen uit dit huis heen te gaan, dat gij zolang bewoond hebt en waaraan smartelijke maar toch zeker ook gelukkige herinneringen voor u verbonden moeten zijn?

Dr. Wynne schudde langzaam zijn benig hoofd zonder een woord te zeggen en met zijn blikken op een hoek van het vertrek gericht.

Toen de beide vrienden al meenden dat hij het onderwerp niet wilde aanroeren, kwam eindelijk als na een lange aarzeling het antwoord:

— Ik zei u reeds daareven, mijnheer Robson, dat ik mij reeds eerder van het huis heb willen ontdoen. Ik heb er het land aan. Ik heb gelukkig wat geld van mij zelf en wil mijn practijk opgeven. Het komt mij dus voor, dat het toeval mij welgezind is, nu het een man op mijn weg voert, die, zoëven uit Cana-

da teruggekeerd, aanstonds mijn huis binnenstapt om het te kopen. U hoeft niet bang te zijn, dat ik spijt zal krijgen van mijn aanbod.

Terwijl de dokter sprak, bestudeerde Brand diens gelaat; hij keek naar het lange, scherpe gezicht en het dunne, vollgrijze haar, dat ordeloos langs de ingevallen slapen hing en de donkere, doordringende ogen. Een vreemd heerschap, dacht Brand. Ik kan er niets aan doen, maar ik geloof, dat ik niet graag tot zijn patiënten zou behoren.

Raffles scheen van dergelijke overwegingen volstrekt geen hinder te hebben, want hij stak de geneesheer gul de hand toe en zei opgewekt:

— In dat geval hoop ik, dat we het zeer spoedig eens zullen worden, dokter Wynne. Wanneer zou ik over het huis kunnen beschikken, dokter?

— Mijnentwege kunt gij hier morgen binnentrekken, zei de oude geneesheer schouderophalend.

— Nu, morgen is wel wat heel vroeg. Maar wij zouden kunnen zeggen, aanstaande maandag. Dan is het juist de eerste van de maand. Dat zijn dus nog vier dagen. Misschien is dat wel voldoende om uw meubelen naar elders over te brengen?

— Ruimschoots voldoende, zei de geneesheer droogjes. Als gij morgen terug wilt komen, zal ik zorgen dat er een huurcontract is opgemaakt. Zaterdag kan het huis geheel ontruimd zijn. Hebt gij veel personeel?

— Personeel? Maar wij zijn nog geen week in Londen terug, antwoordde Raffles met een lachje. De eerste weken zullen wij het wel zonder hulp moeten stellen. Harryman en ik.

— Denkt gij hier ook te gaan wonen, als ik vragen mag?

— Dat ben ik nog niet met mijzelf eens, maar de mogelijkheid is niet uitgesloten, als het huis mij bevalt.

Mijn compagnon is heel wat jonger dan ik zei Raffles, en hij heeft er misschien wel lust in, dit huis inwendig een algehele verandering te laten ondergaan. Het is dus afgesproken, dokter, morgenmiddag, laten wij zeggen om een uur of drie kom ik terug om het huur-

contract te tekenen. Ik zal dan het eerste kwartaal vooruit betalen, als gij het goedvindt.

— Ja, dat is geloof ik, zo de gewoonte, zei dokter Wynne met een hoofdknik. Morgen dus om drie uur.

De twee heren waren opgestaan. Raffles nam zijn hoed en handschoenen van de tafel.

Dokter Wynne opende zelf de deur naar de smalle vestibule en ging hen voor om de buitendeur te openen.

Toen stak hij Raffles zijn benige, geelwitte hand toe, boog, zonder nog iets te zeggen, en het volgende ogenblik stonden de beide vrienden op straat.

Zij liepen zwijgend de gehele Tudor-Street ten einde, tot zij de Temple bereikten, en wandelden vandaar naar de Theemskade, waar zij wel een taxi hoopen te vinden.

Toen pas vroeg Brand en hij betrapte zich tot zijn eigen verbazing er op, dat hij eerst argwanend om zich heenkeek alvorens te spreken:

— Wat is jouw indruk van die dokter Wynne?

— Een merkwaardig man, Charles,

antwoordde Raffles. In velerlei opzicht merkwaardig. Heb je op zijn nagels gete?

— Afschuwelijk. En zijn vingers dan?

— Een fysiek zeer sterk, krachtig man Charles, ondanks zijn leeftijd.

— En je voorspelling is precies uitgekomen.

— Dat was niets bijzonders, zei Raffles, op dezelfde korte manier. Maar daar komt een taxi aan.

Hij wenkte de chauffeur en de wagen stopte.

Raffles gaf de chauffeur het adres op van een restaurant in de City, en toen de auto zich in beweging zette, merkte Brand tot zijn verwondering, dat Raffles onafgebroken door de achterruit keek.

— Waar kijk je naar, Edward? vroeg Brand verwonderd. Je bent toch niet bang dat wij gevolgd worden?

— Beste Charles, leer dit van mij, als men de strijd gaat aanbinden met een man als numero dertien, dan kan men nooit te veel voorzorgsmaatregelen nemen.

HOOFDSTUK IV

TWEE HUIZEN

Vier dagen later hadden Raffles en Brand hun intrek genomen in het huis van Dr. J.M. Wynne. De koperen naamplaat naast de deur was verwijderd. Van de dokter zelf had Raffles, na een kort bezoek, bij welke gelegenheid hij het huurcontract had getekend, en drie maanden vooruit had betaald, niets meer gezien of gehoord.

Zij troffen het huis geheel ledig aan. Er was geen spijker in de muren achtergebleven en het was nauwelijks stofschoon.

Brand maakte voor zichzelf de opmerking, dat het huis, vooral op een triestige voorjaarsdag, een sombere, naargeestige indruk maakte, met zijn smalle kamers, zijn donkere gangen, die ploteling uitkwamen op een onvermoed trapje

en zijn hol klinkende vestibule, die, volgens hem en de reus Henderson, die als kruier fungeerde, de indruk maakte van een grafkelder.

De dokter had zelfs geen adres achtergelaten. Wat hij wel achter had gelaten, dat was het knappe dienstmeisje, dat, wel een weinig tot verwondering van Brand, nog geen half uur nadat de beide vrienden hun intrek in het huis hadden genomen, kwam aanbellen en met haar lief stemmetje zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Robson, maar de dokter heeft mij de dienst opgezegd en meende, dat gij misschien van mijn diensten gebruik zoudt willen maken.

— Ik ben Robson niet, ik ben Harryman, had Brand geantwoord, maar ik

geloof dat wij het hier voorlopig zonder vrouwelijke hulp zullen kunnen stellen. Mijnheer Robson heeft een huisknecht, wij eten meestal buitenshuis, en ik kan dus niet inzien wat wij nog met een extra dienstmeisje zouden moeten doen. Maar wacht even, ik zal het aan mijn compagnon vragen.

Toen Brand aan Raffles vertelde wie er was gingen diens wenksbrauwen langzaam de hoogte in, waarna hij hoofdschuddend verklaarde:

— Daar is immers geen sprake van, Charles, stuur haar weg. Wij kunnen hier niet op de vingers worden gekeken. Ik kan mij niet begrijpen wat Wynne bezielde heeft, ons zijn dienstmeisje op ons dak te sturen, tenzij...

Hij zweeg plotseling, en de beide mannen keken elkander met een vragende blik aan.

Het gesprek had plaats in dezelfde spreekkamer, thans van alle meubelen ontdaan, waar Raffles en Brand een paar dagen te voren waren ontvangen.

— Heb je het gehoord? vroeg Brand, die onwillekeurig zijn stem had laten dalen. Dat is weer hetzelfde, eigenaardige geluid van toen. Het is alsof er een doos wordt gesloten, of een kleine deur.

Raffles gaf geen antwoord, maar sloop op de punten van zijn voeten naar de deur en opende deze plotseling.

Het mooie meisje stond voor de voordeur en keek, om zich de tijd te korten, door het smalle, getraliede raampje naar buiten.

Raffles bleef haar een ogenblik met onderzoekende blik opnemen en zei toen kortaf:

— Het is heel vriendelijk van dokter Wynne, beste meid, dat hij zo bezorgd is voor ons lichamelijk welzijn, maar wij zullen van je diensten geen gebruik maken.

— Dat had ik al half en half verwacht, mijnheer, zei het meisje spijtig. Nu, dan zal ik maar proberen een andere dienst te krijgen. Goede morgen, heren,

En met die woorden was ze verdwenen.

Een uur later werden er meubelen binnengebracht; kruiers laadden ze af, onder het wakend oog van Henderson,

de chauffeur, waarbij Brand om twee uur in de namiddag tot de slotsom kwam, dat de uitkomst nog zou moeten bewijzen, of al deze last, deze beslommingen, dat tijdverlies en die onkosten en al de onaangename dingen, die er aan zulk een verhuizing vastzaten, inderdaad wel van enig nut waren.

Want wat verwachtte Raffles eigenlijk? Meende hij werkelijk, dat numero dertien nog ooit zou terugkomen in het huis, dat nu in hun onmiddellijke nabijheid was gelegen?

En zelfs al kwam hij er, hoe dacht Raffles het dan klaar te spelen, hem daar te vinden en schadeloos te maken?

Deze gedachte nam Brand zo sterk in beslag, dat hij, een beetje moedeloos neerzittend in hetgeen vroeger de woonkamer van de dokter was, welk vertrek er nu heel wat aantrekkelijker uitzag, tot Raffles zei:

— Ik ben bang, Edward, dat ik je moet vragen:

Welk nut heeft deze verhuizing?

— Vraag je dat nog? Is het dan niet mijn taak, de maatschappij te bevrijden van zoveel mogelijk slechte elementen, zoals men een pan met soep afschuimt? Ik weet het wel, totaal uitroeien kan ik ze niet, maar ik zal tenminste de wetenschap met mij rondragen, alles te hebben gedaan wat ik kon, om de wereld van deze boze kwaal te bevrijden. Deze mensen zijn verreweg het gevaarlijkst, veel gevaarlijker dan een bankrover zelfs. Zij halen met hun schijnheilige drogredenen anderen over om in hun dienst te treden, en het kwaad breidt zich uit als een olievlek op een schoon gewaad. Ik moet en ik zal hem vinden, hem ontmaskeren en hem onschadelijk maken.

— Je zult hem niet vinden, zei Brand zacht. Ik weet niet wat het is, dat mij dit ingeeft, Edward. Dit sombere huis werkt op mijn zenuwen. En die dokter Wynne... ik heb eens over die man nagedacht, en zijn gedrag komt mij raadselachtig voor.

— In welk opzicht?

— Wel, wat is dat voor een zonderlinge manier van doen, voor een man op zijn leeftijd, om dit huis te verlaten, het

zelfs binnen drie dagen te ontruimen, alleen om een vreemdeling een genoegen te doen?

— O, hij was niet zo heel oud, Charles, zei Raffles met een glimlach. Ik taaxeer hem op een jaar of veertig.

— Wat vertel je me nou? Hij was minstens vijf en zestig; dat heeft hij trouwens ook gezegd.

— Ja, maar dat was een aperte leugen. Hij is zeker niet ouder dan veertig.

— En dat witte haar?

— Dat witte haar was een pruik.

Brand deinsde terug, alsof hij een klap had gekregen, en herhaalde toonloos, terwijl hij van kleur verschoot:

— Een pruik, zeg je? En dat vertel je me zo rustig? Wanneer heb je dat dan ontdekt?

— Een minuut of tien nadat ik binnen was. Ik vermoed dat hij het ding wat al te vlug heeft moeten opzetten en al was het ook uitmuntend gemaakt, het sloot niet volkomen zijn hoofd af, en bij dat vreemde lachen van hem heb ik misschien een millimeter van zijn eigen haar kunnen zien, en dat was gitzwart. Maar heb je dan zelf niet opgemerkt, Charles, dat zijn ogen in het geheel niet pasten bij zijn rimpels en zijn vuilwit haar?

— Ik ben mijn verbazing nog altijd niet te boven, Edward. Dus terwijl je dat bedrog doorzag, ben je toch kalm op de transactie ingegaan, en heb je zijn huis willen betrekken?

— Juist daarom. En mijn enige hoop is, dat hij er niets van gemerkt heeft, dat ik hem wantrouwe.

— Maar het dienstmeisje dan, dat mooie kind, je wilt toch niet beweren, dat die schoonheid met hem onder een hoedje speelt? En wat wil je eigenlijk zeggen? Je zou toch niet willen volhouden dat die dokter Wynne zelf...

— Numero 13 is? Ik weet het niet, Charles, ik kan het dus evenmin ontkennen als bevestigen. Maar onmogelijk zou het volstrekt niet zijn. Immers, van zijn eigen huis zou een betrekkelijk korte gang, onder de kelder van Numero 112 door, hem in het huis brengen dat onze vriend Mustard zo keurig in zijn op-

schrijfboekje heeft genoteerd. En wat het dienstmeisje betreft, wel, dat is zonder de minste twijfel een handlangster, die hij hier hoopte te kunnen binnensmokkelen, teneinde ons te kunnen bespieden. Ze begon trouwens al heel aardig.

— Wat bedoel je? Zij is al die tijd in de vestibule geweest, terwijl ik met je sprak.

— Jawel, en toen keek ze hierdoor...

Raffles was de kamer uitgegaan, Brand met zich meetrekkend, en nu zag deze laatste tot zijn verbazing hoe Raffles een in het houtwerk van de betimmering kunstig verborgen schuifje op zij schoof, smaller dan, maar even breed als de gleuf van een brievenbus. Deze gleuf was ongeveer op ooghoogte van een mens van normale lengte aangebracht.

— En ga nu eens naar binnen, zei Raffles tot Brand, en kijk, of je iets van die spleet kunt ontdekken.

Brand ging het kamertje binnen, maar hij moest aandachtig zoeken, voor hij ten slotte de smalle spleet gevonden had, die bij normale verlichting zo goed als onzichtbaar was, daar zij aan het oog onttrokken werd door de dikke, brede vergulde lijst van een klein schilderij, dat er vlak naast was opgehangen, zodat de schaduw er van de opening aan het gezicht onttrok.

Aan de buitenzijde, dat wil dus zeggen, aan de kant van de vestibule, kon men overigens die spleet zo smal maken als men zelf verkoos, door het plankje te verschuiven, dat de opening geheel kon afsluiten.

— Dat was het geluid, Charles, dat wij tweemaal gehoord hebben, zei Raffles laconiek. De tweede maal is nauwelijks een half uur geleden en toen werd het veroorzaakt door dat mooie kind, dat zo vriendelijk aanbod om de kamers voor ons te stofzuigen, en aardappelen voor ons te bakken.

— Maar als je gelijk zoudt hebben, Edward, riep Brand verschrikt uit, dan zou dat inhouden, dat die Wynne, wie hij dan ook mag zijn, ons verdenkt, en misschien wel veronderstelt dat jij Raffles bent?

—Het eerste geef ik toe, maar van het tweede heb ik nog volstrekt geen zekerheid. Inderdaad verdenkt Wynne ons zonder precies te weten waarvan, en ik geloof dat ik in zijn plaats hetzelfde zou doen, als ik numero dertien was, of een van zijn handlangers. Want het is en het blijft vreemd, dat een koopman, zoëven uit Canada teruggekeerd, plotseling een oud, lelijk en somber huis, in een stille straat wil huren en nog wel tegen een veel te hoge huurprijs. Maar nogmaals: hij kan ons verdenken, maar met zekerheid weet hij niets. Nu is het natuurlijk zijn plan, ons te bespioneren, en daartoe werd dat allerliefste, blonde kind afgevaardigd.

— Heb je soms nog iets meer ontdekt?

— Ja, nog één ding, terwijl jij met Henderson zo ijverig bezig waart de keukeninventaris te rangschikken. Ik heb namelijk ontdekt, dat men 's nachts dit huis binnen kan zonder iets te verbreken.

— O, dat is wel leuk om te horen; heb je nog meer van die aangename berichten? vroeg Brand verschrikt. Wat is het dan?

— Kom maar mee, ik zal het je laten zien.

Hij bracht Brand bij de arm tot voor de straatdeur.

Zoals gezegd, bevond zich in het midden van het bovenste paneel, een smal ruitje, aan de binnenzijde beschermd door twee stevige tralies, kruiselings over elkander aangebracht.

— Zie je er niets bijzonders aan? vroeg Raffles glimlachend.

— Neen, niets.

— Zie je kans, die tralies los te trekken?

Als enig antwoord greep Brand de tralies bij het kruisingspunt beet, maar hoe hij ook rukte of trok, er was geen beweging in te krijgen.

— Zij zitten muurvast, zei hij vol overtuiging.

— Zou je denken? Wacht dan maar eens even. Raffles opende de straatdeur, en keek een ogenblik naar buiten in de stille straat. Toen hij niets verdachts bespeurde, vervolgde hij, op zachte toon

sprekend:

— Je ziet dat er een brievenbus aan de deur is. Het is een ovaal van koper, waarin de spleet voor de brieven is uitgespaard. Met enige moeite echter kun je die koperen plaat van links naar rechts over een lengte van een paar centimeters verschuiven. Let op, daar gebeurt het. En probeer nu nog eens of je de tralies niet kunt loskrijgen.

Je moet niet heftig rukken, maar eenvoudig dat kruis van ijzer een weinigje oplichten, in verticale richting.

Brand vatte het traliekruis weer aan, en ditmaal kon hij het met het grootste gemak eerst een weinig omhoog schuiven, en toen heel gemakkelijk uit een soort sponning lichten.

Het bleek hem nu, dat het dwarsijzer slechts in schijn aan de beide uiteinden met schroeven in het hout van de deur bevestigd was. Het verticale ijzer rustte aan de benedenzijde in een uitholling, die door een stevig stalen plaatje werd afgesloten, dat echter van zijn plaats getrokken werd door het verschuiven van de brievenbus.

Het was prachtig bedacht, en toch eigenlijk heel eenvoudig.

Brand voelde zich zeer ongerust, toen hij haastig zei:

— Ik zou die bus maar weer op zijn plaats schuiven en vlug de deur sluiten. Ik voel mij allesbehalve op mijn gemak. Hoe heb je dat in 's hemelsnaam ontdekt.

— Door er naar te zoeken, Charles. Als mijn wantrouwen eenmaal gewekt is, dan laat ik nooit iets na, om mijn veiligheid te verzekeren. Ik heb nooit gehouden van die kleine raampjes in straatdeuren. Je ziet natuurlijk, dat het glazen deurtje even gemakkelijk van buiten, als van binnen af geopend kan worden. Is eenmaal het kruis van ijzer uit de sponningen gelicht, dan kun je gemakkelijk je arm tot aan de schouder door het gat steken, het nachtslot en zelfs de grendels bereiken. Die onderste grendel is op een eigenaardige wijze aangebracht, veel hoger van de grond dan gewoonlijk en dat heeft mij eigenlijk op het denkbeeld gebracht, dat er iets met die deur niet in orde is. Maar

stel je gerust; wij zullen daar nog vanmiddag in voorzien, zodat het een knappe kerel moet zijn, die dan toch nog door de voordeur zonder sleutels binnenkomt.

Over dit onderdeel werd niet verder gepraat, maar Brand voelde zich pas weer gerust, toen hij zelf met de hulp van Henderson het geheime mechanisme had vernield, en stevige, ditmaal echte schroeven, door de gaten van de ijzeren tralies had gedraaid. Ook maakte de reus het onmogelijk, het smalle raampje van de straatzijde af te openen.

Intussen waren er reeds voldoende meubelen gearriveerd, om het huis een vrolijker aanzien te geven.

Henderson had erg zijn best gedaan. De reus begreep van de gehele onderneming nog geen steek, maar mylord had willen verhuizen, en onze Hercules vroeg niet verder, deed zwijgend wat hem gelast werd en begreep dat zijn meester wel ernstige redenen zou hebben om tijdelijk het fraaie herenhuis in de Cromwellstreet te verlaten.

Het klop tegen de tijd van het middagmaal, toen Raffles Henderson bij zich riep en op zachte, ernstige toon begon:

— Mijnheer Brand en ik gaan nu in de stad eten, James, en we laten jou hier achter. Je dient te weten dat wij zoeken naar een uiterst gevaarlijk misdadiger, die vermoedelijk twee huizen verder, op nr. 114 geheime bijeenkomsten heeft met z'n kornuiten. Naar alle waarschijnlijkheid behoort dit huis, dat wij thans betrokken hebben, of aan hemzelf, of aan een van zijn vertrouwden. Zet oren en ogen goed open. Je kunt gerust een uurtje uitgaan, maar sluit alles terdege af, en zet vooral geen voet in mijn werkkamer. En tracht eens, maar zonder argwaan te wekken, uit te vinden wie er wohnt in dat huis. Misschien kun je wel een praatje maken met een van de bedienden. En nogmaals: wees voorzichtig, zoek vooral met niemand twist, en sluit het huis goed af.

— Het zal gebeuren, mylord. Wanneer denkt mylord terug te komen?

— Jitterlijk om negen uur. Jij kunt van half acht tot half negen uitgaan. Charles, een ogenblikje ik kom dadelijk bij je.

Raffles ging zijn werkkamer binnen, bleef daar ongeveer tien minuten, en keerde toen terug, zijn handschoenen aantrekkend.

— Wat heb je gedaan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Voetangels en klemmen gedeponeerd, amice, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Neen, vraag mij niets, een paar uren lang willen wij nu eens niet denken aan dit vervelende gedoe. Ik heb een voortreffelijk, klein restaurant ontdekt, niet ver van hier. Wij zullen er heen wandelen, als je het goedvindt.

Onder het eten geraakte Brand weer in een opgewekte stemming. Het kwam hem voor, dat Raffles een vast plan had, en diens goed vertrouwen in de afloop van dit avontuur scheen zo groot, dat hij zijn vriend niet wilde plagen met kleinmoedige aanmerkingen.

Precies om negen uur betraden zij het oude, donkere huis weer. Henderson trad hen tegemoet, en nam hun jas en hoed aan.

— Iets anders, James? vroeg Raffles.

— Volstrekt niets, mylord. Ik ben er een uur uit geweest, maar ik heb geen bediende gezien van hiernaast. Ik geloof ook niet, dat er zijn.

Raffles bekeek een ogenblikje het stevige slot van de voordeur, knikte tevreden en ging toen Brand achterna, die reeds de trap naar de eerste verdieping was opgegaan. De jongeman wilde juist de werkkamer binnentreden, toen Raffles uitriep:

— Geen stap verder, Charles. Wacht tot ik bij je ben. Stap van de loper op de drempel.

Verwonderd keerde Brand zich om, maar hij hield zijn opmerking voor zich, toen hij de uitdrukking van spanning op het gelaat van Raffles zag. Deze was hem voorbijgegaan, maakte, nog in de gang staande, licht door de schakelaar bij de deurpost neer te drukken en liep toen, zoals Brand tot zijn verbazing opmerkte na zijn schoenen te hebben uitgedaan, op de punten van zijn voeten en in 'n grote boog op zijn schrijftafel toe. Daar gekomen knielde hij op de grond

neer, ontstak een zaklantaarn, richtte de lichtstraal boven het tapijt in het midden voor de schrijftafel en bracht zijn ogen zo dicht bij kon bij de vloer. Hij bleef een paar seconden in deze eigenaardige houding en wenkte toen Brand om bij hem te komen.

— Wat is er? vroeg Brand, onwillekeurig zijn stem dempend.

Alvorens te antwoorden, liet Raffles zijn blikken door het vertrek gaan, sprong lenig als een kat op, rukte een muurkast open, tegelijk haastig opzij springend.

— Maar wat is er dan toch? vroeg Brand fluisterend.

— Neem de zaklantaarn, houd die een weinig terzijde van het middelpunt van mijn schrijftafel boven de grond, en zeg me dan eens wat je daar ziet.

Brand deed wat hem gezegd werd, en het volgende ogenblik riep hij met gesmoorde stem:

— De indruk van een voet.

— Ja, van een schoen met nieuwe gummihakken, Charles. Voor wij weggingen, heb ik een beetje van een vetachtig poeder voor mijn bureau neergestrooid, dat volkomen dezelfde kleur heeft als het vloerkleed. De indruk daarin is duidelijk te zien, als je het licht er vlak boven houdt, en je ogen bij de grond brengt.

— Maar wat betekent dat? vroeg Brand, met ietwat bevende stem.

— Het betekent alleen maar, amice, dat iemand deze kamer gedurende onze afwezigheid is binnengekomen, en op mijn bureau gesnuffeld heeft. En verder betekent het, dat men dit huis toch schijnt te kunnen binnenkomen, ook al is de buitendeur stevig verzekerd. En ten derde zou het kunnen betekenen, dat iemand in dit huis verborgen is geweest, en de gehele dag onze gangen heeft nagegaan, zonder dat wij daar iets van bemerkten hebben.

HOOFDSTUK V

DE LIFT

De beide vrienden keken elkander een ogenblik zwiingend aan en begonnen toen, als bij onderlinge afspraak, het gehele vertrek grondig te doorzoeken. Zij lieten geen plekje van de muur onbeklopt, zij namen het losse vloerkleed weer op en onderzochten met de grootste aandacht de planken van de vloer; zij belichtten met hun zaklantaarns de enige muurkast tot in alle hoeken, betastten de wanden daarvan, de vloer, de zijkanalen; zij konden echter niets verdachts ontdekken, geen enkele geheime schuilplaats, noch in de schoorsteen, die versperd was door zes of acht vuistdikke tralies, noch in het aangrenzend vertrek.

Na een half uur ongeveer zei Brand met een bleek en strak gezicht:

— Wat ik niet begrijp, is, dat men ons dadelijk verdacht heeft. Hoe wist of vermoedde men, dat wij hier zouden komen?

— Beste Charles, vergeet toch niet, dat onze tegenstanders geen ezels zijn, zei Raffles ongeduldig. Verplaats je toch in hun gedachtengang. Ook numero dertien leest kranten. Hij moet in de berichten over de zaak van de smokkelhandel gelezen hebben, dat een van zijn mannen, Mustard, van zijn opschriftboekje beroofd is, en als hij geen domoor is, moet hij tevens hebben ingezien dat enkel John Raffles dat boekje in zijn bezit kan hebben gekregen. Hij kent Mustard natuurlijk beter nog dan ik, en zal ook wel begrepen hebben, dat die man onmogelijk een geheimschrift kon verzinnen, dat niet binnen een uur was te ontraadselen. Moest hij dan niet begrijpen, dat ik direct van mijn ontdekking gebruik zou maken? Ik zelf ben een domoor geweest en ik schijn het te blijven ook. Ik vergeet iets zeer belangrijks.

— Wat dan?

Zonder op de vraag van Brand te letten, snelde Raffles naar de deur, die op de gang uitkwam, deed opnieuw zijn zaklantaarn ontgloeien en bekeek met de grootste aandacht de gladgeschaafde geschuurde planken van de gangvloer, voor de drempel.

Hij bleef zo wel vijf minuten liggen, hield de lantaarn op verschillende punten, en toen hij zich weer oprichtte, zag Brand een uitdrukking van verbazing op het gelaat van zijn vriend, die spoedig plaats maakte voor een trek van ontembare vastberadenheid.

— Wat zie je? vroeg Brand zacht.

— Niemandal, Charles, en dat verbaast me juist zo. Ik had namelijk voor de drempel van deze deur eveneens wat van mijn poeder gestrooid. Het ligt er nog net zo, al kun je het alleen maar zien, als je er met je neus vlak op ligt, maar van de indruk van een schoen valt niets te bespeuren.

— De man die hier binnenkwam, Edward, kan immers evengoed gedaan hebben wat wij deden, en van de looper dadelijk op de drempel zijn gestapt.

— Neen, Charles, er zijn twee redenen, tegen deze redenering. Ten eerste is de afstand te groot; van de looper tot aan de drempel. Niemand, tenzij hij het met opzet doet, met een bepaald doel, zou over zulk een grote afstand heenstappen. En ten tweede had de man, die hier binnenkwam geen reden om zulke acrobatische toeren te verrichten, want anders zou hij het daar binnen stellig ook gedaan hebben. De snuffelaar, die in de gang voorzichtig is en wantrouwend, verliest niet plotseling zijn voorzichtigheid en zijn wantrouwen als hij voor de schrijftafel gekomen is.

— Dat geef ik toe, Edward, maar dan komen wij tot een vreemde slotsom.

— Welke dan?

— Wel, dat de snuffelaar op een andere wijze dan door deze deur, je werk-kamer is binnengedrongen.

— Juist, amice, en dat bewijst niets anders dan dat wij slecht gezocht hebben. Laat ons eens nagaan. Dit vertrek heeft twee deuren, namelijk deze die op de gang uitkomt, en dan een tussendeur,

naar een kleiner vertrek voerend, dat op zijn beurt weer een uitgang heeft naar de gang. Die tweede deur echter was goed gesloten. Niet alleen met een sleutel aan de binnenzijde, maar ook met twee schuifgrendels en ik durf je de verzekering te geven dat die niet getrukeerd waren, zoals dat traliwerk voor de straatdeur. Het was onmogelijk ze van de gangzijde af te bereiken en nog veel onmogelijker ze weer terug te schuiven, nadat de indringer de kamer weer verlaten had.

— De ramen, Edward.

— Juist, Charles, de ramen. Deze kamer ligt op de eerste verdieping, en alles wel beschouwd, zou het toch niet onmogelijk zijn, hetzij door middel van een ladder, hetzij met een knopentouw van het dak af, die ramen te bereiken. Ik moet je er echter op wijzen dat ze aan de straatzijde gelegen zijn, en hoe stil de Tudorstreet ook moge zijn geloof je in ernst dat iemand het zou durven wagen, om acht uur of half negen in de avond met een ladder ergens naar binnen te klimmen?

— Neen, dat acht ik volkomen buitengesloten, antwoordde Brand prompt.

— Ik ben blij dat je het zo inziet. Trouwens, je kunt je overtuigen, dat deze ramen goed af gesloten zijn. Neen, wij moeten de ramen onmiddellijk uitschakelen. Hetzelfde geldt voor de rookgang. Zelfs een klein aapje zou moeite hebben zich een weg te banen door dat warnet van ijzeren dwarsstangen. De muren geven overal een doffe klank. Wij hebben de vloer onderzocht en dat was tijd verloren, Charles, want dit vertrek bevindt zich juist boven de huiskamer met een gestucadoord plafond en er kan dus geen sprake van een of ander valluik zijn. De kast...

Hij hield plotseling op en Brand zag dat het gelaat van Raffles eensklaps van uitdrukking veranderde.

— Wat wilde je zeggen? vroeg hij haastig.

— Ik had eigenlijk moeten zeggen, Charles, dat wij als detectives geen knip voor de neus waard zijn. Want wij hebben van die kast de vloer, de achterwand en de zijwanden onderzocht, maar de

zoldering hebben wij vergeten. Vlug, een stoel en sluit de deur.

Brand bracht een stoel, maar hij had de sleutel nog niet in het slot rondgedraaid, toen Raffles hem weerhield en op zachte toon zei:

— Wacht even. Haal Henderson hier. Misschien hebben wij zijn hulp nodig. Laat hem een korte koevoet meebrengen, en een beitel, en maak niet te veel leven, niemand kan thans nog zeggen of wij niet worden gehoord.

Nauwelijks was Brand de deur uit, of Raffles hoorde hem reeds niet meer. Hij knikte even tevreden voor zich heen. Maar toen keek hij langzaam en aandachtig rond.

Hij kon er niet meer aan twijfelen: er dreigde hier ernstig gevaar.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of zachte schreden naderden, en Brand trad binnen, door de reusachtige Henderson op de voet gevolgd. De reus had een korte koevoet, en een brede scherpe beitel in de hand.

— Help mij eens, James, en wees zo stil mogelijk, zei Raffles. En denk er om, wees op alles voorbereid, geef mij die beitel nu eens.

Raffles stapte op de stoel, die Brand reeds in de kast had gezet en toen hij zich hoog uitrekte, kon hij juist de houten zoldering bereiken. Hij duwde er met kracht met het heft van de beitel tegen, en toen zag Brand, hoe hij het scherpe staal tussen een voeg stak.

De beitel verdween wel voor een paar centimeters in het hout en Raffles fluisterde:

— Ik dacht het. Die zoldering, Charles, is niets anders dan de onderkant van een kleine lift. Zoëven is die neer komen zakken en je ziet zelf wel dat de deur geen sleutel heeft, en met een eenvoudige kruk, zowel van binnen als van buiten geopend kan worden. Maar ik kan er hier geen beweging in krijgen; wij zullen naar boven moeten, want in een van de kamers, daar zal wel een of andere geheime deur zijn. Het licht hier uit en de deur van buiten op slot. Maar jij, James, blijf hier op post staan, bij de schakelaar en bij het minste verdachte gerucht maak je licht, en doet

wat de omstandigheden je voorschrijven. Maar niet schieten of je knuppel gebruiken, tenzij je leven gevaar loopt. Ga mede, Charles.

Zij gingen naar de tweede verdieping, waar slechts een enkel slaapkamertje was.

Dit vertrek was bestemd voor Henderson. Er was hier geen lichtpunt, en Raffles deed zijn zaklamp ontgloeien, keek even rond op het portaal, en zei toen zacht:

— Het kan niet anders, het moet deze kamer zijn. Die lift beweegt zich blijkbaar tussen twee muren in, en als wij ons de tijd gaven het huis eens nauwkeurig op te meten, dan zouden we dat wel gauw kunnen constateren. Maar wij weten nu wel waaraan wij ons te houden hebben.

Hij wilde reeds de hand naar de kruk uitsteken, toen hij zich bedacht en vroeg:

— Hadt jij de deur van deze kamer niet afgesloten?

— Jazeker, en de sleutel heb ik in mijn zak gestoken, met de sleutels van nog andere kamers.

Raffles draaide de kruk om; de deur ging aanstonds open.

— Je ziet dus, dat er een tweede sleutel moet bestaan, en dat die in handen is van de geheimzinnige snuffelaar, zei hij laconiek. Waarschijnlijk hebben wij hem min of meer in zijn werk gestoord, anders zou hij, dunkt me, de deur wel gesloten hebben.

— Tenzij hij in plaats van naar boven, met de lift naar beneden is gegaan, opperde Brand.

— Wat je daar zegt, is best mogelijk. Welzeker, het is best mogelijk dat die lift nog verder doorloopt dan tot aan mijn werkkamer, ofschoon de vloer van de kast mij zeer solide voorkwam. Kom mee, we zullen het nu gauw genoeg gevonden hebben.

De beide mannen gingen het zeer eenvoudig gemeubelde vertrek binnen, dat voor Henderson bestemd was. Ook hiervan kwamen de ramen op de Tudorstreet uit. Er hingen vrij dikke gordijnen voor, dik genoeg in ieder geval om alle licht af te sluiten.

In het midden was een muurkast waarvan de deur op een kier stond, en die Raffles open trok.

Op de eerste blik reeds was het te zien, dat deze zogenaamde kast ook nog wel eens iets anders kon zijn. Want de drie vrij brede, grijsgeschilderde planken waren van de steunrichels genomen, en stonden nu tegen een van de zijkanten. Raffles ging de kast binnen en belichtte deze aan alle kanten.

Te vergeefs echter zocht hij naar een knopje of wijzer. Hij gaf het echter niet op, en toen hij de achterkant nog eens nauwkeurig bij het licht van zijn lamp bekeek, vond hij, behalve de lange naden waar de planken ineen gevoegd waren, een dwarsnaad. Niet zonder moeite wist hij er de nagel van zijn duim in te krijgen en kon toen een vierkant plaatje van dun blik oplichten, dat volkomen de kleur had van het omringende hout, en dat niets anders bleek af te sluiten dan een heel prozaïsche lift-handel, waarboven in plaats van cijfers, de letters a, b en c stonden.

Daarachter was een kruisje.

Raffles kwam de kast uit en zette voorzichtig de handel, die nu op het nulpunt stond op dat kruisje. Onmiddellijk begon de lift zacht te bewegen en scheen omhoog te willen gaan.

Haastig zette Raffles de handel weer terug en zei zacht:

— Het kruisje is dus naar boven en waarschijnlijk naar het dak. Stap in, Charles, voor ons beiden is er net plaats genoeg. Wij zullen nu de A eens proberen.

Zodra de beide mannen in deze eigenaardige lift, niet veel groter dan een kleine goederenlift en een restaurant hadden plaats genomen, verzette Raffles de wijzer op de letter A en langzaam, geleidelijk, zonder enig ander geluid dan een heel zacht gegons, begon de lift te dalen, om een paar seconden later te stoppen.

Hun ogen werden verblind door een plotseling fel licht en een barse stem siste hen toe:

— Wie een vloerk verroert, is er geweest.

— Goed zo, James, maar doe die re-

volver nu maar weg, zei Raffles lachend. Je bent een goede schildwacht. Nu, Charles, wat zeg je van die handigheid? Dit is dus mijn werkkamer, en langs deze weg is de indringer binnengekomen. Maar wij zijn er nog niet, wij zullen dit zaakje nog eens verder onderzoeken.

— Dan neemt ge mij toch mee, mylord? vroeg de reus.

— Neen James, dat kan niet, beste jongen. Dat zou deze kleine lift zeker niet kunnen dragen, en je kunt bovendien wel zien, dat er geen plaats meer is voor een derde persoon.

— Maar stuurt u dan de lift dadelijk weer naar beneden, dan kom ik alleen, smeekte de reus. Ik ben bang, dat er iets zal gebeuren, mylord.

— Nu, als dat gaat, zullen we ons best doen, en dan kun je je bij ons voegen. Denk er om; wij plaatsen nu de wijzer op de c, jij moet dus hetzelfde doen, als wij de lift inderdaad weer naar beneden kunnen krijgen.

— Neemt gij de beitel en de koevoet niet mee, mylord?

— Ja, dat is niet zo kwaad. Misschien komen ons die van pas. Wij moeten weten wat dit alles te beduiden heeft, en of die lift ons misschien in verbinding brengt met het huis van nummer dertien. Het is bijna middernacht; alles zal nu wel slapen in deze stille straat. Tot straks, James.

Raffles plaatste de wijzer op c, Brand hield zijn lamp op de wijzerplaat gevestigd, en langzaam zakte de lift weg.

Zij zagen volstrekt niets van de muren, die hen omgaven, en konden dus ook niet berekenen hoe groot de snelheid van de lift was, die regelmatig bleef zakken.

Het kwam hun echter voor, dat zij wel minstens tien tellen daalden, toen de lift eensklaps met een zachte schok tot stilstand kwam.

Zij doofden onmiddellijk hun lampen, en konden in het eerst volstrekt niets onderscheiden toen zij zich omwendden in het smalle hokje, dat natuurlijk aan een zijde geheel en al open was.

Zij bleven wel een minuut zo staan, maar alles bleef doodstil en donker en toen ontstak Raffles zijn lamp opnieuw

en ging de lift uit.

Hij deed een paar stappen naar voren en zag bij het schijnsel van zijn lamp, die hij in alle richtingen liet ronddraaien, dat hij zich bevond in een kelder van beton, want de wanden waren glad en grijs, en schenen te duiden op een moderne werkmethode.

Op enkele plekken echter was een rode kleur te zien, en toen Raffles wat nauwkeuriger toekeek, zag hij, dat dit de oorspronkelijke metselstenen waren, waaruit de kelder was opgetrokken. Van een venster, hoe klein ook, was niets te bespeuren en een andere uitgang dan de lift scheen er niet te zijn.

Raffles dacht hier nog over na, toen een zacht, gonzend schuivend geluid hem het hoofd deed omwenden. Brand stond achter hem.

— Heb jij de lift weer in beweging gebracht vroeg Raffles.

— Neen. Dat ding schijnt van zelf weer naar boven te gaan zodra je er uit stapt.

— Vreemd, mompelde Raffles. Nu, in ieder geval is dit gemakkelijker voor Henderson.

— En als de lift nu aan het dak doorgaat?

— Dan is mijn brave reus schrander genoeg om daar te gaan zoeken. We zullen wachten.

Brand had nu ook zijn lamp ontstoken. Het schijnsel verlichtte de kelder tamelijk helder. Een meubelstuk was nergens te zien. De wanden waren volkomen glad naar het scheen, met uitzondering van de wand, waarlangs de liftkood gleed.

Daar bevonden zich een paar sterke eikenhouten richels, die met bouten in de muur waren bevestigd en waarlangs de lift op en neer gleed. Keek men naar boven, dan zag men, op een hoogte van een meter of vier, het rechthoekige gat, waardoor de lift zoeven was verdwenen.

En dat was alles.

Na verloop van een minuut of vijf zei Brand ongeduldig:

— Waar blijft hij nu? Waarom komt hij niet beneden?

— Als hij niet komt, Charles, dan zal het wel zijn omdat hij niet kan, met

Raffles kortaf.

— Niet kan? herhaalde Brand verschrinkt. Maar weet je wel wat dat betekent? Dat zou betekenen Edward, dat wij deze kelder onmogelijk zouden kunnen verlaten.

— Zo erg zal het wel niet zijn, Charles; het is dunkt me, duidelijk, dat er nog een andere uitgang moet zijn. Wat zou het in 's hemelsnaam voor doel hebben, vanuit dat oude huis een lift te voeren naar deze kelder, als men die kelder niet verlaten kan?

— Daar kun je gelijk in hebben, maar zie jij dan soms een deur?

— Ik zie er geen, maar dat betekent nog niet dat die er niet is. En al zou er geen deur zijn dan is er toch allicht een valluik.

— De vloer is van grote tegels.

— Wat zou dat? Herinner je, Charles, dat wij in New York eens door luiken zijn afgedaald, bijna een meter in het vlakant, die met gewone straatklinkers waren geplaveid. Wij zijn zelfs wel door ijzeren, houten en stalen luiken gegaan; ik zie niet in waarom er hier geen van tegels zou zijn. Maar om te beginnen zullen we nog even wachten.

Nogmaals kropan vijf minuten lang voorbij.

Het was Brand alsof hij nooit iets anders meer zou horen, dan het bonzend hameren van zijn hart tegen zijn ribben.

Want hij was bang geworden. Hij ontveinsde het zich niet; hij was bevreesd voor iets ontastbaars, onzichtbaar dat hem omsloot, dat grinnikte en de spot met hem dreef.

Eindelijk vroeg hij, en zijn stem klonk schor:

— Wat is er met Henderson? Waarom komt hij niet?

— Er zal wel iets aan de lift gebeuren, antwoordde Raffles kortaf.

— Hoe komen wij hier dan weg?

Raffles antwoordde niet. Zijn scherp oor meende op enige afstand een dof gerucht te hebben gehoord, waarvan hij de aard niet kende.

De klinken kregen hier, zo diep onder de grond, ook een heel andere betekenis.

— Doe je lamp uit, zei hij zacht.

De twee vrienden stroomden nu in het

donker, en het duurde een paar minuten voor hun ogen aan de duisternis gewend waren.

Bijna tegelijk zagen zij in een der schijnbaar geheel gesloten wanden een uiterst fijn lichtkiertje, van de vloer tot de zoldering.

Raffles bedacht zich geen ogenblik. Hij stak de beitel die hij bij zich gehouden had, in een smalle voeg, wrikte deze heen en weer, en tot zijn verwondering ging een geheime schuifdeur gemakkelijker open dan hij had durven verwachten.

— Kom mee, fluisterde hij zacht. Wij moeten zien wat daarginds gebeurt. Er is daar ook zeker wel een andere uitweg, zoals ik dacht.

De beide mannen hadden ternauwernood een paar stappen gedaan in de donkere gang, waarin zij zich nu bevonden, of het rossige schijnsel doofde eensklaps uit.

Terzelfdertijd bewees een dof gerucht achter hun rug, dat de zware deur achter hen werd dicht geschoven.

Nauwelijks was dit geluid in de diepte der aarde verklonken, of Brand hoorde iets, dat hem het klamme zweet deed uitbreken aan de slapen.

Het was een heel zacht, mekkerend lachje, dat lang aanhield, luider werd en eensklaps afbrak.

Het was Brand alsof hij eensklaps het lange, benige gelaat zag van Dokter Wynne.

HOOEDSTUK VI

DE MARTELKELDER

Ook Raffles moest het lachen hebben gehoord. Hij wendde het licht van zijn lamp snel naar de plek vanwaar dat akelig geluid scheen te komen, maar hij kon volstrekt niets anders ontdekken dan de naakte wanden van de gang.

Was het misschien verbeelding geweest? Speelden hun gespannen zenuwen hem parten?

Hoe het zij, Raffles begreep dat zij tot iedere prijs verder moesten gaan. De terugweg was hun afgesneden. Hij begreep nu dat zijn tegenstander met opzet de geheime deur een weinig had laten kieren, in de verwachting dat zijn slachtoffer dan wel zou trachten van die enige uitweg uit de kelder gebruik te maken.

Want het leek wel onmogelijk thans nog een weg naar het licht te vinden. Deze gangen, deze onderaardse vertrekken waren bewoond, en bewoond door vijanden, die zijn komst als het ware verwacht, neen, haar zelfs voorbereid hadden, naar het scheen.

— Wij moeten voorwaarts, Charles. Er is niets aan te doen. En laten wij ons als moedige mannen gedragen. Wat drommel, wij zijn toch gewapend.

— In ieder geval ben ik van plan mijn kogels niet te verspillen, zei Brand grimmig. Vooruit dus.

Zij liepen verder, dicht tegen elkander aan gedrukt, en hun lampen boven het hoofd houdend, teneinde de gang zo ver mogelijk te verlichten.

Deze was vrij breed, zeker wel twee meter, en zo hoog, dat zelfs Raffles met uitgestrekte arm de zoldering niet kon bereiken.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen, vast besloten er gebruik van te maken, als hun leven bedreigd werd.

Voetje voor voetje gingen zij verder, uit vrees, dat de grond zich onder hun gewicht zou kunnen begeven. Ploteling leek het alsof er iets door de gang kwam aanstuiven, en als bij afspraak stonden zij tegelijkertijd klaar met hun revolvers.

Toen het fluitend geluid ophield, slaakte Brand een kreet.

Hij voelde zich met geweld vooroverdruken, als door een onzichtbare macht.

Zijn revolver vloog hem uit de hand en zijn lamp viel op de tegelvloer stuk. Zijn beide polsen leken bijeengesnoerd.

te worden door een koord, dat hem tevens bijna wurgde en nu pas begreep hij, dat hij gevangen was in een lasso. Hij probeerde nog te schreeuwen om Raffles te waarschuwen, maar diens voeten waren zelf gekluisterd in een sterke lus van dun koord.

Een paar malen schoot Raffles op goed geluk zijn revolver af en uit de duisternis klonk een luide vloek en een kreet van pijn.

Voor hij de trekker nog had kunnen overhalen, werd hij tegelijk door vier, vijf kerels besprongen.

Raffles was ongetwijfeld een der beste amateurboksers van Engeland, en kende bovendien alle Judo grepen, maar om raak te kunnen slaan moet men kunnen zien waar de slagen neerkomen, en het was zo goed als volkomen donker in deze gang.

Hij had slechts eenmaal de voldoening dat zijn beukende vuist op het gezicht van een zijner belagers neerkwam, en toen gaf hij de nutteloze tegenstand op. Aan ieder van zijn benen hadden zich wel vier vuisten vastgeklauwd, twee andere mannen drukten met geweld zijn hoofd op de stenen, en een vijfde wrong hem de armen op de rug met een Judo greep, die zijn beenderen zou hebben gebroken, als hij niet zo verstandig ware geweest zijn verzet op te geven.

Het drong dadelijk tot hem door, en hij was er verheugd om, dat hij met touwen gebonden werd en niet met staaldraad of riemen.

Touw en ruwe stenen verdragen zich niet met elkander, touw, vooral, wanneer het nieuw is, is rekbaar, touw kan men in brand steken door middel van een kaars, of een sigarettenaansteker.

Hij schikte zich dus in zijn lot en riep Brand in een vreemde taal iets toe, hetgeen de jongeman noopte iedere poging tot verzet op te geven.

Zodra Brand weer adem genoeg had om te kunnen spreken, riep hij uit:

— Ik geloof dat wij te doen hebben met een stelletje Indische Thugs. Het zijn worgers, op mijn woord.

— Zwijg hond, werd hem uit de duisternis toegebeten. Een verzet je niet langer, vooruit met hem, mannen, naar de

Chef met hem.

Raffles en Brand werden vooruit geduwd. Het bleek dat men hun benen had vrijgelaten en zij kwamen dus vrij snel vooruit.

Heel ver behoefden zij trouwens niet te gaan; de gang maakte plotseling een scherpe bocht, nog een tiental schreden, een zware deur draaide langzaam open, en toen stonden zij in een vrij helder verlichte kelder, die voorzien was van moderne meubelen. Het maakte een vreemde indruk, die dure clubfauteuils van kostbaar rundleder te zien staan naast de ruwe kolommen, die de zoldering droegen en ebbenhouten rooktafeltjes te zien geplaatst op de granieten vloer.

Deze kelderruimte was vrij groot en misschien vroeger een wijnkelder geweest, hetgeen men zou kunnen afleiden uit de gehele bouw, en de diepe nissen, waarin in vroeger eeuwen wellicht vaten vol kostelijke wijnen hadden gelegen. Er waren ook nog twee grote stellages te zien van zwaar eikenhout en in een hoek lag een oud okshoofd, waaraan een paar duigen mankeerden. Aan de zoldering hingen vier elektrische lampen.

In een der clubfauteuils, met het ene been over het andere geslagen, en een sigaret tussen de lippen, zat, of liever lag Dokter Wynne.

Weliswaar droeg hij nu zijn witte pruik niet, maar Raffles en Brand herkenden hem toch onmiddellijk aan de vorm van zijn gelaat, en aan zijn stekende donkere ogen.

— Zo... zo... daar zijn mijn waarde vrienden. Goedenavond mister Robson, goedenavond, mister Harryman. Eigenlijk moest ik zeggen: goedemorgen, want de nacht is reeds ver gevorderd. Hebben de heren wel weer last van slaapwandelen gehad?

Hij had onder het spreken zijn sigaret zelfs niet uit de mond genomen, en keek Raffles met een blik vol onbeschaamde minachting aan. Deze vergeenoegde zich er mee, de gewaande geneesheer strak aan te kijken, zonder hem een antwoord waardig te keuren.

Dokter Wynne kneep zijn ogen bijna geheel dicht, fronste zijn ruige wenk-

brauwen, stond toen eensklaps overeind, en het was alsof een stalen boog zich ontspande.

Hij kwam met de duimen in de armsgaten van zijn vest tot vlak voor Raffles staan, en beet hem toe.

— Het is soms heel onverstandig, Mister Robson, naar ongeluksnummers te zoeken. Dat levert menigmaal de grootste onaangenaamheden op.

— Zijt gij het? vroeg Raffles, de ander plotseling vol in het gelaat ziende.

— Nummer dertien?... Neen. Ik ben het werkelijk niet. Ik behoef u volstrekt niet voor te liegen, want dat zou tijd verknoeien zijn. Er doen zich thans van die omstandigheden voor, niet waar, waarin het er niets toe doet, of de tegenpartij ons al of niet kent. Ziet gij, het komt mij zo voor, dat gij niet veel gelegenheid zult krijgen, aan de buitenwereld mededeling te doen van uw bevindingen. Neen, ik ben numero dertien niet. Ik ben slechts een nederig uitvoerder van zijn bevelen. En naar zijn wens zal hier vannacht opgetreden worden. Ik kom er rond voor uit, ik betwijfelde of John Raffles waarlijk wel de moed zou hebben, reeds zo gauw zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan.

Raffles lette nauwelijks op hetgeen Wynne zei. Hij keek om zich heen, en zag verscheidene gezichten, die hem wel zeer goed bekend moesten zijn, want zij behoorden toe aan mannen, die hij zelf voor de rechter had gebracht en die hun aanwezigheid daar alleen maar te danken hadden aan de omstandigheid dat men hen wegens gebrek aan bewijs wever op vrije voeten had moeten stellen.

En dat zij dit niet vergeten hadden, bleek voldoende uit de uitdrukking op hun gelaat.

Wat Raffles echter meer verwonderde, dat was de tegenwoordigheid van Rita Nueva, de vriendin van John Doherty. De jonge vrouw had omstreeks een week geleden terecht moeten staan, tegelijk met de andere bendeleden, en tegen haar waren zoveel beschuldigingen ingebracht, dat zij, zoals de bladen bericht hadden, reeds glisteren naar de gevangenis zou worden overgebracht, om daar

een gevangenisstraf van tien jaren te ondergaan.

Raffles liet zijn verbazing duidelijk op zijn gelaat lezen, want de vrouw kwam een stapje nader en haar donkere ogen fonkelden toen zij hem toebeet:

— Vandaag ik, morgen jij. Je ziet, dat ik goede vrienden heb, mijnheer Raffles, die mij wel weten te bevrijden.

Zij kwam met gebalde vuisten op de weerloze man toe, en wilde woedend tegen hem uitvaren, toen een scherpe, waarschuwend kreet van Wynne haar weerhield.

Zij wendde zich om, en de uitdrukking op het bleke, benige gelaat scheen haar zoveel vrees in te boezemen, dat zij ineenkromp als een geslagen hond.

— Je weet, dat ik niet van dergelijke scènes houd, Rita, zei Wynne koeltjes. Wat er hier met deze heer te bespreken valt, dat zal ik wel voor mijn rekening nemen.

Hij deed een trekje aan zijn sigaret, bekeek zijn nagels, en begon toen weer met zijn slepende stem, langs Raffles heen ziende:

— Wat mij verbaast, is, dat ik mij uw voorzichtigheid groter had voorgesteld, en ook uw schrandereheid. Hebt ge mij dan in het geheel niet gewantrouwd?

— Van de eerste seconde af, antwoordde Raffles bedaard. Dat was de seconde, toen ik zag dat je een pruik droeg, Wynne.

— En toch heb je dat huis betrokken?

— Natuurlijk. Ik wist dat ik bespioneerd werd, dat je zogenaamde dienstmeisje, dat ik daar nu in zulk een mooie jurk zie staan, ons beloerde door een geheime schuif, maar ik moest nu eenmaal in dat huis zijn om hier te kunnen komen. Ik vermoed dat ik hier onder het huis nr. 114 ben?

— Zo is het. O, ik maak er geen geheim van. Je moogt nu gerust alles weten. Ik denk niet, dat je levend deze kelder verlaat en je vriend zal niets liever willen dan je vergezellen, denk ik.

Wat jullie helper betreft, die grote, sterke reus, die is gelukkig te dom om iets alleen te kunnen uitrichten. En

daarenboven geloof ik niet, hoe sterk hij ook is, dat hij het zou kunnen opnemen tegen de zee mannetjes die wij op hem hebben afgestuurd. En nu ter zake; het is me bekend, John Raffles, dat anderen, wier namen ik niet wil noemen, tot twee of drie malen toe geprobeerd hebben je zekere gehelmen te ont-rukken, waarvan de kennis hen tot meer-voudige miljonairs zou hebben gemaakt. Die pogingen zijn mislukt. Wat daarvan de oorzaak was, ik wil dit nu niet nader onderzoeken, maar ik denk dat die geleerde heren het een weinig al te fraai wilden doen, een weinig al te moderne middelen hebben willen toepassen. Wel, ik zelf ben maar een eenvoudig, ouder-wets man. Het zal je verbazen, Raffles, als ik je vertel, dat ik veel liever rijd in een Victoria, door twee paarden getrok-ken, dan in een Rolls Royce. Sommigen noemen mij achterlijk, het zij zo, ik ben daar trots op. Misschien vindt jij dat ook wel van de middelen die ik nu denk te gaan toepassen om je aan 't spreken te krijgen. Je haalt je schouders op? Nu misschien doe je dat over een kwartier niet meer. Want mijn middeltjes zijn wel zeer ouderwets, zeer eenvoudig, maar voor zover ik weet uit de ge-schiedenis van vroeger jaren, hebben die nog nooit gefaald. Ik behoef je zeker niet te zeggen wat ik van je wil weten.

— Natuurlijk weet ik dat. Het begint langzamerhand afgezaagd te worden. Je wilt van mij weten waar ik mijn ver-mogen bewaar?

— Precies...

— Dan zal ik voor de zoveelste maal moeten zeggen, Wynne, dat je moeite te-vergeefs zal zijn. Natuurlijk weet ik wat je van plan bent. Je wilt mij door marte-lingen dwingen om je de plek aan te wijzen waar ik mijn goud, mijn diamant-en, mijn kostbaarheden, de plattegronden van de kastelen, die ik nog denk te brandschatten, heb verborgen.

— Ja, zo iets verwacht ik, antwoord-de Wynne, even met het hoofd knikkend.

— Dan zeg ik je nogmaals, dat je mij evengoed aanstonds een kogel door het hoofd kunt jagen. Wat?... je denkt een man te kunnen dwingen tot iets wat hij niet wil doen, door zijn lichaam te

folteren?

Ik lach om je martelingen, wat je dan ook mag hebben uitgedacht.

Op het bleke gelaat van Wynne was zelfs geen spier vertrokken.

Hij lachte nu maar eens en zei schou-derophalend:

— Dat heb ik nog eens een paar ma-len horen beweren, door anderen, op wie ik tot mijn leedwezen het middeltje moest toepassen, en na verloop van twee, drie minuten, was hun weerstand gebro-ken. O, ik weet het wel, je bent verba-zend knap, je hebt weten te ontsnappen op talrijke wijzen, maar je ziet dat wij hier met acht sterke mannen zijn. En al kwam je uit deze kelder, je zou de weg naar buiten niet weten te vinden. Ik zeg je, dat dit huis meer geheimen heeft dan waarvan jij nog hebt kunnen dromen. Wees dus niet zo onverstandig, aan wonderen te geloven. Je komt hier niet weg.

Op dit ogenblik liet Brand een gebrul van smart en woede horen en rukte woedend aan de touwen die hem bonden.

Toen schreeuwde hij met kracht:

— Zweer me dat jullie hem vrij laat, en ik zal alles zeggen. Ik ken de plaat-sen, ik weet waar het goud verbor-gen is. Maak nu zijn banden los, laat mij met eigen ogen zien, dat jullie hem in vrijheid stelt, ik zal alles zeggen en dan mogen jullie mij doden, voor mijn part.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei toen met vaste stem:

— Ik verbied je, Charles, om één woord te zeggen. Je zoudt er trouwens niets bij gewonnen hebben. Je zoudt alleen een groot fortuin in handen heb-ben gebracht van gewetenloze schurken, die het alleen maar zouden misbruiken.

Een doffe berusting maakte zich van Brand meester. Hij wist dat redding hier nu wel onmogelijk was.

Wynne, die hen beiden aandachtig had gadegeslagen, zei rustig:

— Maak alles in orde. Ik ben waar-lijk benieuwd, of deze man werkelijk zo sterk is als men zegt.

Waarschijnlijk was van tevoren reeds beraamd wat er zou geschieden, want er werd nu een grote driepoot van ijzer in

het midden van de kelder getrokken, die heel veel leek op een van die eigenaardige kachels of «braseros», zoals men die des winters aantreft op de terrassen der Parijse café's. De bak van ijzeren vlechtwerk was volgestapeld met tokes, en droge houtspaanders. Onmiddellijk werd dit fornuis aangestoken, en al gauw begonnen de kolen te gloeien.

Raffles keek rustig naar deze toebereidselen en zei toen met een kort lachje:

— Zo, is dat de bedoeling? Maar waarde heer Wynne, daar pleegt ge plagiaat, want als ik mij niet vergis, handelden reeds in de middeleeuwen op dezelfde wijze de Franse «chauffeurs».

— Het mag dan plagiaat zijn, maar het is afdoende, grinnikte Wynne. Trekt

hem de laarzen en sokken uit, en bindt hem vast op de rolbank.

In een oogwenk had men Raffles van zijn schoenen en sokken ontdaan, en wierp hem toen ruggelings neer op een houten bank, waarvan de vier poten op kleine wielletjes waren gezet. Hij werd daar met touwen op vastgesnoerd en toen werd de bank zo dicht bij het kolencomfoor geschoven, dat hij reeds aan zijn naakte voetzolen de hitte van de kleine lekkende vlammetjes voelde.

Nu pas stond Wynne op, kwam langzaam nader en zei met tergende bedaardheid:

— Ziezo, en nu zullen wij eens zien of dit eenvoudige huismiddeltje niets uitwerkt. John Raffles, wil je mij zeggen waar je je schaften verborgen hebt?

HOOFDSTUK VII

TER ELFDER URE

Terwijl Raffles en Brand beneden waren, bleef Henderson rustig wachten op het naar boven komen van de lift, zoals hem gezegd was. Het kleine hokje kwam veel eerder naar boven dan hij eigenlijk verwacht had, en tot zijn niet geringe verbazing stopte de lift niet in de kamer, maar zette de tocht naar boven voort.

Een paar tellen later hield het gesnor van de schijf op, en toen pruttelde Henderson voor zich heen:

— Wat is dat nu voor snorrepipenrij? Gaat dat ding nu naar boven? Hoe kom ik er dan in?

Hij wachtte nog even, in de veronderstelling dat de lift wellicht weer zou dalen, maar toen alles stil bleef, bromde hij:

— Dan is er niets aan te doen; dan zal ik wel naar de zolder moeten, om te zien of ik daar de liftkoker niet vind. Naar de kelder gaan heeft geen doel, want de liftkoker loopt er heel zeker niet doorheen.

Henderson draaide de sleutel weer in het slot om, en ging de trap naar de

derde verdieping op. Een ogenblik vroeg hij zich af of hij hier niet de kamer zou binnengaan, die vlak boven de werk-kamer was gelegen, evenals zijn slaapkamer, maar toen bedacht hij dat de lift hoogstwaarschijnlijk zo hoog mogelijk was gegaan.

En weer klom hij hoger, tot hij de bovenste verdieping van het huis had bereikt.

Nu kwam nog de smalle zoldertrap, die door een deur van het kleine portaal was afgesloten. Tot dusverre had Henderson zijn tocht half op de tast, half bij het schaarse licht volbracht, dat door de portaalramen die op de binnenplaats uitkwamen naar binnendrong. Nu echter werd het zo donker, dat hij juist besloot, zijn zaklantaarn te ontsteken, toen een licht gerucht hem daarvan nog een ogenblik weerhield.

Er had een trede van de oude trap gekraakt.

De reus stond dadelijk stil als uit steen gehouwen, en luisterde met de grootste inspanning.

Het bleef nu echter doodstil. En toch

was hij zeker dat hij zich niet bedrogen had; een trede van de smalle trap naar de zolder had stellig gekraakt onder een mensenvoet.

Henderson nam zijn zaklantaarn in de linkerhand en zijn rechter ging in zijn zak waarin hij zijn korte, met riet omvlochten knuppel van rubber en lood bewaarde.

Hij bevestigde de lus ervan stevig om zijn pols en bromde toen zacht voor zich heen:

— Alle duivels, wat heeft dat nu te betekenen? Het is hier niet pluis. Wie loopt daar op de zolder? En waarom?

De eerste aandrift van Henderson was, de trapdeur open te rukken, licht te maken en naar boven te snellen. Maar toen won zijn voorzichtigheid het. Hier moest met beleid te werk worden gegaan. Hoe vaak had mylord hem niet onder het oog gebracht dat men met list menigmaal meer wint dan met geweld.

Het was daarboven natuurlijk stikdonker en als hij met een brandende lamp in de hand verscheen, dan kon men hem al heel gemakkelijk met een paar goed gerichte schoten vellen.

Toen Henderson dit bedacht verscheen er een brede grijnslach op zijn gelaat. In de duisternis begon hij heel zacht te grinniken. Hij zou dat tuig daarboven tonen dat zij niet met de eerste de beste te doen hadden. Hij zou hen eens laten zien hoe slim hij was.

Hij begreep echter tevens dat hij snel moest handelen, want hij mocht er nu niet meer aan twifelen, er was daar beneden iets niet in de haak. Mylord en meneer Brand waren misschien in een valstrik gelokt en nu kwam alles op hem neer. Dus voorzichtig zijn en slim te werk gaan.

Henderson had het hele huis reeds in de loop van de dag grondig doorzocht, niet alleen omdat Raffles hem dat verzocht had, maar ook omdat zijn eigen kinderlijke nieuwsgierigheid hem daartoe had gebracht.

Hij wist dus dat er op 't smalle portaalje van die bovenste verdieping een openslaand venster was, waarboven zich een ouderwets hijsblok bevond. En om-

dat dat venster allerverschrikkelijkst piepte, had hij de scharnieren die eigen voormiddag zorgvuldig geolied, en hij prees zichzelf nu voor die wel wat overdreven zorg. Hij berekende, dat hij, als hij op de benedenrand van dat raam ging staan, gemakkelijk het hijsblok zou kunnen bereiken, en zich van daar op het dak kon werken. Op die manier kon hij proberen het aangrenzende huis binnen te komen.

Want Brand had hem op de kleine inspectietocht die namiddag gewezen op de omstandigheid, dat het aangrenzende, geheel gemoderniseerde huis met een brandgang in verbinding stond met dat, waarin hij zich nu bevond. Die gang was, zoals zo vaak het geval is, slechts door een dun schot, met gips bestreken riet, afgescheiden van de zolder waarop het verdachte geluid had geklonken.

Hij liet nu geen seconde meer verloren gaan, maar handelde onmiddellijk. Eerst ging hij het raam openen, zonder enig leven te maken, toen opende hij de deur van de vlieringtrap, zoals iemand zou doen die volstrekt geen verdenking koestert, dus tamelijk luid, en liet deze toen op een kier staan.

Nu zouden zij daarboven toch zeker wel enige minuten wachten alvorens in actie te komen, omdat zij niet konden weten wat het oponthoud te betekenen had.

Daarop liep hij snel weer naar het raam, stapte op de lage rand, en kon nu vrij gemakkelijk het hijsblok grijpen.

Het volgende ogenblik slingerde hij in de ruimte. Hij wist dat het hijsblok oud was en wrak, dat hij zijn leven in gevaar stelde, toch aarzelde hij geen moment. Hij wist de dakrand te grijpen, trok zich op, met zijn voeten steun zoekend bij de ongelijke oppervlakte van de buitenmuur en bevond zich een ogenblik daarna op het schuine dak. Hij liet zich dadelijk afglijden naar het platte dak van het aangrenzende huis, dat met grind bedekt was, ontstak even zijn lamp en zag tot zijn grote vreugde, dat het zolderluik wagenwijd openstond.

Hij belichtte even de ruimte, die zich

daaronder bevond, en daalde toen langs het smalle trapje af, zo vlug hij maar kon.

Dadelijk wees het licht van zijn lamp hem de plek, waar de branddoorgang was, een soort van gewelfd poortje, dichtgemaakt met riet en gips, nauwelijks een vinger dik, en dat waarschijnlijk onmiddellijk zou bezwijken voor een enkele druk van zijn machtige schouders.

Hij wilde daar reeds toe overgaan, toen hij zich bedacht, zijn zakmes te voorschijn haalde, en daarmee heel gemakkelijk een kleine opening in het dunne schot wist te maken.

Hij doofde zijn lamp en bracht zijn oog voor de opening.

Wat hij zag deed hem zijn voorzichtigheid prijzen. De zolder daarnaast was niet verlicht, maar toch drong er door het vrij grote zolderraam voldoende licht van de maan naar binnen, om enige donkere gedaanten te kunnen onderscheiden, geknield of in gebukte houding, die daar blijkbaar onbeweeglijk op de loer lagen. Na enige ogenblikken onderscheidde hij wel vijf of zes mannen, die met grote aandacht in de verkeerde richting keken, namelijk naar de smalle zoldertrap, waarlangs zij hun slachtoffer verwachtten.

Henderson grinnikte zacht voor zich heen. Hij meende wel, hier en daar een revolver te zien glinsteren, maar dat boezemde hem geen vrees in. Een groot gevaar bedreigde zijn meester en daar viel al het andere bij in het niet.

Het volgende ogenblik vloog 't dunne schot in gruzels, en de reus stapte door de afscheiding heen als door een met vloer bespannen circushoepel.

Een paar malen zwaaide de rubberknuppel op en neer, en kwam met een bonzend, dreunend geluid neer op de hersenpan van een paar kerels, die zonder een kreet te slaken omrolden en onbeweeglijk bleven liggen.

Dit was zo bliksemsnel gebeurd, dat de anderen ternauwernood begrepen hadden wat er eigenlijk aan de hand was, toen de reus al als een verwoestende natuurramp tussen hen in was.

Een hunner richtte zich op de knieën

op, en hief met een kreet van woede een revolver naar hem op, maar een slag met de knots verbrijzelde hem de pols, het wapen viel kletterend op de grond en werd onmiddellijk in de verste hoek geschopt.

Zwijgend veerden twee andere mannen overeind, en wierpen zich als panthers op de reus, die ze van zich afschudde, zoals een buffel het de luipaard doet, die hem besprongen heeft. Een hunner had zijn mes weten te trekken, en stond op het punt, het Henderson in de borst te stoten, maar reeds had de reus hen beiden met een grimmig lachje achter in de nekken gevat, en hun hoofden zo hardhandig met elkander in aanraking gebracht, dat zij een diepe zucht slaakten, en zich op hetzelfde ogenblik van de onaangenaamheden dezer wereld niets meer behoeften aan te trekken. Zij waren in een bewusteloosheid verzonken, waaruit zij pas vele uren later in de cel van een politiebureau zouden ontwaken...

De zesde man was blijkbaar niet van strategische talenten ontbloot. Het was een klein en tenger ventje. Een paar malen had hij vruchteloos getracht hulp te bieden, maar hij was als een knikker van links naar rechts getrapt en gegooid, door vriend en vijand en zodra hij bemerkte, dat de veldslag ten gunste van de tegenstander zou worden beslist, koos hij de wijsste partij en trachtte naar een meer achterwaarts gelegen stelling te retireren, hetgeen wil zeggen, dat hij langs de trap pogde te ontvluchten.

Maar hij was nog geen twee treden ver, of hij voelde een reusachtige hand in zijn nekvel, en hoorde een opgewekte stem zeggen:

— Niet zo vlug wegliopen, broer. Jij zit immers nog goed in elkaar? Geen ribben gebroken? Je hoofd nog op je romp? Prachtig. Luister jij dan maar eens goed. Je moet weten, dat ik... twee heren mis, die ik onmiddellijk moet terugvinden, en die hier ergens onder in het huis moeten zijn. Ik denk dat jij precies weet waar ze zijn. Heb je vrouw en kinderen?

— Ik... ben vorige maand getrouwd, hakkelde de ongelukkige schor.

— Zou je het dan niet diep treurig vinden, dat die jonge vrouw al zo gauw weduwe moest worden?

En denk daarbij eens aan de hoogte van dit huis. Stel je eens voor dat ik je bij ongeluk uit dit raam liet vallen. Een ongeluk ligt in een klein hoekje. Komaan vriendje, wees verstandig, en help mij maar eens, als een goede jongen. Waar is de lift?

— Naast het ingedrukte schot. Aan dat koord daar in de hoek trekken, zei de kleine man, over al zijn leden bevend, en met de geweldige klauw nog altijd in de onmiddellijke nabijheid van zijn hemdsknoopje.

Henderson trok de man mee, zoals een kind het een pop doet, vatte het koord in de hoek, en nauwelijks had hij daaraan getrokken, of een klein deel van het houten zolderschot klapte om. De liftkoker werd meteen zichtbaar en toen hij met het kleine kereltje er in stapte hoorde hij een verdacht gekraak, de man verzette de wijzer, en daalde af, boven zijn hoofd een gezelschap achterlatend, dat zelfs niet in staat was op de een of andere wijze zijn ontevredenheid over deze gang van zaken te uiten.

Henderson intussen haalde verlicht adem toen de lift eindelijk op de bodem stiet, van een vrij grote kelder.

De lift bleef ditmaal beneden, omdat er daarboven niemand meer in staat was een vinger te verroeren.

Henderson keek eens om zich heen en fluisterde toen grimmig, zijn gevangene heen en weer schuddend:

— Hoe kom ik hieruit? Ik zie hier nergens een deur. Gauw een beetje, of ik vermorzel je, zoals ik een vlieg zou doodtrappen.

De kleine schurk koos eieren voor zijn geld, want hij zei doodsbleek:

— Steek het lemmet van je zakmes onder de liftstijl aan deze kant.

Tussen de onderkant en de bodem in een stiftje dat je met je mes naar je toe moet halen. Maar verraad me in 's hemelsnaam niet, de chef zou me vermoorden.

— Ik zal niets zeggen, maar je gaat mee; je mocht me eens bedriegen.

Henderson sleepte het ventje met zich

mee, tot bij de lift, en daar moest hij hem een ogenblik loslaten, teneinde zijn zakmes te openen en het lemmet onder een der stijlen te brengen, waartussen het liftkooitje op en neer ging.

Daarbij bleef hij naar de voeten van de man naast hem kijken, en dat was heel verstandig, want var een plotselinge verschuiving van die voeten bemerkte hij, dat de man van plan was hem aan te vallen. Bliksemsnel wendde hij zich om, juist bijtijds om een verraderlijke stoot met het grote knipmes te ontgaan, dat nu met de punt in het hout van de stijl bleef steken. Zonder een woord te zeggen bracht Henderson het verraderlijke kereltje met de blote vuist zulk een geweldige kaakslag toe, dat de ander tegen de grond ging, vier of vijfmaal over de kop buitelde, en toen te land kwam tegen de voet van de zijmuur, waar hij rustig bleef liggen, niet in staat om nog enige schade aan te richten.

Opnieuw stak Henderson zijn mes in de spleet, bewoog het even en het volgende ogenblik week de muur tegenover de lift en bood hem doorgang. Met zijn geopend mes in de linkervuist en zijn knuppel in de rechter, liep hij toe op een zwak lichtschijnsel, slaag een rechte hoek in een brede gang om en zou toen bijna nog alles bedorven hebben door haast te struikelen over een deurwachter. Maar voor deze man van zijn mateloze verbazing bekomen was, had de knots van Henderson hem reeds het zwijgen opgelegd.

Hij rukte de deur open, en 't volgende ogenblik was die kelder herschapen in een soort aardse hel, want de reus ging bij die gelegenheid men kan er de archieven van Scotland Yard op naslaan, op een verschrikkelijke wijze te keer.

Twee bandieten schoten er het hachje bij in, en twee anderen konden pas een vol jaar later uit het ziekenhuis ontslagen worden, waarin zij onmiddellijk na hun arrestatie moesten worden opgenomen.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat Charles Brand, wiens touwen onmiddellijk werden doorgesneden, hem al heel spoedig terzijde stond, en met een buitgemaakte revolver een paar van de lee-

tigste tegenstanders buiten gevecht stelde.

Raffles, wiens voetzolen op een afschuwelijke wijze geblakerd waren, maar die zich als een held had gedragen, werd aanstonds losgemaakt.

De twee vrouwen wisten te ontsnappen, hetgeen niet te verwonderen valt, maar ook Wynne ontsprong bij die ge-

legenheid de dans.

Een week later arresteerde de politie hem, juist toen hij zich ergens in een kleine Schotse haven naar Frankrijk wilde inschepen.

Numero dertien echter bleef onvindbaar, want wie of wat Wynne dan ook mocht zijn, verraad pleegde hij niet. Hij zweeg als het graf.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Man met het Rode Haar

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint ! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266